



ת"פ 53692/11/14 - מדינת ישראל - פמ"ד נגד ליאל בן יוסף אלמליח

בית משפט השלום בבאר שבע

כ"ה אלול תשע"ט
25 ספטמבר 2019

ת"פ 53692-11-14 מדינת ישראל נ' אלמליח
תיק חיצוני: 373652/14

לפני	כב' השופט רון סולקין
המאשימה	מדינת ישראל - פמ"ד ע"י ב"כ עו"ד רותם חזן
נגד	ליאל בן יוסף אלמליח ע"י ב"כ עו"ד עמית דויטש
הנאשם	

הכרעת דין

כתב האישום והשתלשלות הדין

הנאשם עומד לדין בגין עבירות כדלקמן:

- הפרעה לשוטרי בעת מילוי תפקידו בניגוד לסעיף 275 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (שתי עבירות);
- תקיפת שוטרי בנסיבות מחמירות, בניגוד לסעיף 1274(1) ו-2(2) בניגוד לאותו חוק (עבירה אחת).

כתב האישום המתוקן (תיקון טכני) מייחס לנאשם שני אישומים.

בהתאם לעובדות מיוחסות לו באישום הראשון - בתאריך 21/08/14, הבחינו שוטרי סיור (האחד - שוטר עירוני והשני - שוטר במשטרת ישראל), אשר נסעו בניידת משטרתית ברח' הרצל בעיר דימונה, בנאשם, כשהוא נוהג ברכב מסוג סובארו, מ.ר. 36-170-23 (להלן: "הרכב"), נוסע במהירות מופרזת. השוטרים דלקו אחריו, אך בשלב מסוים אבד קשר העין עמו.

בסמוך לאחר מכן, הבחינו בו אותם השוטרים פעם נוספת, בשדרות בן גוריון בעיר וחסמו את רכבו. הנאשם ניסה לחמוק מהחסימה, תוך נסיעה לאחור, אך רכב שנסע מאחוריו, מנע זאת ממנו.

שוטרי הסיור ירדו מהניידת והשוטרי העירוני ניגש אל רכבו של הנאשם וביקש לשוחח עמו, אך הנאשם נעל את דלתות



הרכב.

בסמוך לאחר מכן - הגיעה למקום אחות הנאשם בשם קרן, והחלה להתווכח עם שוטרי הסיור. בינתיים, ניצל הנאשם את חילופי הדברים בין אותה קרן לבין השוטרים וברח מהרכב, כשהוא נוטל עמו את מפתחותיו. השוטר העירוני קרא לנאשם לעצור, אך הנאשם לא נענה לקריאותיו והמשיך במנוסתו. השוטר העירוני רדף אחריו, עד שאיבד קשר עין עמו.

בגין עובדות אלה, יוחסה לנאשם אחת העבירות, שענינה של הפרעה לשוטרים בעת מילוי תפקידם.

בהתאם לעובדות המיוחסות לו באישום השני - לאחר האירוע נושא האישום הראשון, נערכו נסיונות רבים לאתר את הנאשם, בין היתר, תוך השארת הזמנו בביתו, אך הנאשם נמנע מלהתייצב לחקירה. בעקבות כך - הוכרז במערכת המשטרית כ"דרוש חקירה".

ביום 17/11/14, בשעת ערב, נסעו שלושה שוטרים אחרים, ברכב משטרה, ברח' יגאל אלון בעיר דימונה. במהלך הנסיעה - הבחין אחד השוטרים בנאשם, כשהוא נוהג ברכב, בנתיב הנגדי ובמושב לידו - יושבת אמו, גב' עפרה אלמליח. הנאשם הבחין בכך, שהשוטר זיהה אותו, והפנה את ראשו לצד. נהג הרכב המשטרה ביצע פנית פרסה והחל בנסיעה אחר הנאשם, תוך שמפעיל את הצופר המשטרה וכן הבהוב אורות. הנאשם התעלם מהרכב המשטרה, המשיך בנסיעה עד לכיכר בצומת רח' המעפילים - יגאל אלון, עשה כארבעה סיבובים בתוך הכיכר ומשם, פנה למספר רחובות, כשהניידת אחריו, עד שעצר את הרכב בחנית ביתו, בסמוך לרח' השלווה 1170 וברח מהרכב רגלית, בריצה, לכיוון ביתו.

שניים מהשוטרים ירדו גם הם מהרכב המשטרה ודלקו אחרי הנאשם, כשאליהם הצטרף פקח עירוני, שהוזעק למקום והוביל אותם לדירת מגוריו של הנאשם.

בזמן ששני השוטרים עמדו ליד דלת ביתו של הנאשם, נשמעו צעקות מכיוון הכניסה לבנין ואחד השוטרים ירד לכניסה כדי לבדוק את פשרן. בהמשך, ירד גם השוטר הנוסף, לאחר שהבחין בשני שוטרים הנאבקים עם אבי הנאשם - יוסף אלמליח - אשר השתולל ותקף אותם, תוך שמתנגד בכח לאיזוקו. לאחר השתלטות השוטרים על אבי הנאשם - ירד הנאשם מביתו, תוך שמלפף שעון יד סביב ידו הימנית הקמוצה והלם באגרופ בפניו של אחד השוטרים, לכיוון עינו השמאלית. שעון היד נפל על הרצפה ואז המשיך הנאשם לתקוף את אותו שוטר, בכך שהלם באגרופו על ראשו. השוטרים הנוספים שנכחו במקום, תפסו את הנאשם ובכך - מנעו ממנו מלהמשיך ולתקוף את השוטר.

כתוצאה מהתקיפה מצדו של הנאשם - נזקק השוטר לטיפול רפואי בבית חולים ונגרם לו פצע מתחת לעינו השמאלית.

בגין עובדות אלה, יוחסו לנאשם עבירות של תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות וכן הפרעה לשוטרים בעת מילוי תפקידם.

לאחר סיום ההליכים המקדמיים (בין היתר, מתן אפשרות להגנה למצות ההליכים מול מח"ש וכן בקשות בנוגע לחומר חקירה). ולאחר שנדחתה טענה מקדמית של ההגנה, הנוגעת לשיקול דעתו של מח"ש, בגניזת התלונה שהוגשה מטעם



הנאשם ומשפחתו (בית המשפט קבע, כי המדובר בטענות, שאין ניתן להכריע בהן בלא שמיעת הראיות וליבון) - כפרה ההגנה בעובדות ובעבירות שבכתב האישום.

אשר לעובדות נושא האישום הראשון - נטען, כי הנאשם כלל לא היה במקום; לא נסע ברכב במועד המיוחס לו; לא ברח מהשוטרים. לטענת הנאשם - אין בידו לבסס טענת אליבי, מאחר שנחקר בחלוף שלושה חודשים ממועד האירוע.

אשר לעובדות נושא האישום השני - לא כפר הנאשם בנוכחות בזמן ובמקום, אך טען - כי הוא זה שהותקף על ידי השוטרים (ביחד עם בני משפחתו).

ההגנה שבה וטענה לקיומה של "הגנה מן הצדק", לשיטתה, לאור התנהלות מח"ש בנוגע לתלונה שהוגשה, מטעם הנאשם ובני משפחתו.

מטעם התביעה - נשמעו העדים הבאים:

- ע.ת. 1 - גב' דיאנה לסטובצסקי - במועד הרלבנטי - חוקרת, בדרגת רס"ר, במשטרת דימונה (במועד העדות - שוחררה מהמשטרה);
- ע.ת. 2 (בפרוטוקול מופיע בטעות כ- ע.ת. 3) - פקח השיטור העירוני מר אור אזולאי;
- ע.ת. 3 - ראש צוות בילוש בתחנת דימונה של משטרת ישראל - אלכסיי בודובסקי;
- ע.ת. 4 (מספר העד נשמט בפרוטוקול) - במועד הרלבנטי - בלש בתחנת דימונה (במועד העדות - חוקר זירה טכנולוגית) - רס"מ אביב סמג'ה;
- ע.ת. 5 - במועד הרלבנטי שוטר השיטור העירוני בדימונה (במועד העדות - שוטר בתחנת באר-שבע) - רס"ר נתנאל בומנדיל;
- ע.ת. 6 - במועד הרלבנטי - ראש משמרת סיור בתחנת דימונה (במועד העדות - משרת בתחנת באר-שבע) - רס"ר דורון סולומון;
- ע.ת. 7 - בלש בתחנת דימונה במשטרת ישראל - רס"מ עמיתן אשטן;
- ע.ת. 8 - חוקר בתחנת דימונה - רס"מ שרון דרעי;
- ע.ת. 9 - במועד הרלבנטי, ראש משמרת סיור בתחנת דימונה במשטרת ישראל (במועד העדות - גמלאי משטרת ישראל) - רס"מ סרגיי פישמן;
- ע.ת. 10 - שוטר עירוני בתחנת דימונה במשטרת ישראל - רס"מ מוריס משה גבאי;



• ע.ת. 11 - חוקר בתחנת דימונה, משטרת ישראל - רס"מ דוד אוזן;

• ע.ת. 12 - חוקר נוער בתחנת דימונה, משטרת ישראל - רס"ב משה שריקר.

מטעם התביעה - הוגשו המוצגים הבאים:

• הודעה בדבר גניזת התלונה במח"ש (לאחר עיון מחדש), נושאת תאריך 04/06/15 - ת/1;

• תמונות הנאשם, אשר הוצגו לפקח העירוני ע.ת. 2 - ת/2;

• אמרת הנאשם מיום 19/11/14, שעה 13:55, מסומנת 5 בתיק החקירה - ת/3;

• אמרת הנאשם מיום 19/11/14, שעה 14:51, מסומנת 3 בתיק החקירה - ת/4;

• אמרת הנאשם מיום 20/11/14, שעה 14:28, מסומנת 21 בתיק החקירה - ת/5;

• אמרת הנאשם מיום 18/11/14, שעה 00:03, מסומנת 9 בתיק החקירה - ת/6;

• תעודה רפואית בנוגע לראש צוות בילוש ע.ת. 3 - ת/7;

• דוח פעולה מתאריך 24/08/14, שוטר עירוני מר שגיא סמרוביצקי - ת/8;

• דוח פעולה מתאריך 26/08/14, שוטר עירוני מר שגיא סמרוביצקי - ת/9;

• הזמנה לסור למשטרה בעבור הנאשם, נושא תאריך 26/08/14 - ת/9א;

• דוח פעולה מתאריך 28/08/14, שוטר עירוני מר שגיא סמרוביצקי - ת/10;

• דוח פעולה מתאריך 25/08/14, רס"ר מעין ארטן - ת/11;

• דוח פעולה מיום 25/08/14, שוטר עירוני, רס"מ אבי קטורזה - ת/12;

• דוח פעולה מיום 27/08/14, רס"מ עזר לוי - ת/13;

• דוח פעולה מיום 24/08/14, מר ודים לימן - ת/14;

• תקליטור - מצלמות "רואה" - ת/15;

• תקליטור - תיעוד תמונות חבלות השוטרים - ת/16.

מטעם ההגנה - נשמעו העדים הבאים:



· ע.ה. 1 - הנאשם;

· ע.ה. 2 - אבי הנאשם - מר יוסף אלמליח;

· ע.ה. 3 - אחות הנאשם - קרן אלמליח;

· ע.ה. 4 - שכן למשפחת הנאשם (במועד הרלבנטי) - מר דוד כליפה.

מטעם ההגנה - הוגשו המוצגים הבאים:

- אמרת הפקח העירוני ע.ת. 2 מיום 22/08/14, שעה 03:19, מסומנת 2 בתיק החקירה - נ/1;
- אמרת הפקח העירוני ע.ת. 2 מיום 17/11/14, שעה 21:07, מסומנת 18 בתיק החקירה - נ/2;
- דוח מעצר בנוגע לאבי הנאשם, בעריכת ראש צוות בילוש ע.ת. 3, מסומן ל"ו בתיק החקירה - נ/3;
- אמרת ע.ת. 3 מיום 17/11/14, שעה 18:46, מסומנת 16 בתיק החקירה - נ/4;
- הפניה לדימות בעבור הנאשם, מיום 03/02/14 - נ/5א;
- סיכום מידע רפואי בנוגע לנאשם, מיום 22/04/14 - נ/5ב;
- הפניה לדימות בעבור הנאשם, מיום 16/11/14 - נ/5ג;
- מכתב סיכום רפואי בנוגע לנאשם - מיון אורתופדי - מיום 18/11/14 - נ/5ד;
- הפניה כללית לנאשם למחלקה לריפוי בעיסוק מיום 16/11/14 - נ/5ה;
- תמונות שצולמו על ידי בא כח הנאשם מיום 17/11/14 - נ/6;
- תמונות אבי הנאשם - נ/7;
- הפניה לדימות בעבור אבי הנאשם ע.ה. 2, מיום 30/11/14, מסומנת ל"ג בתיק החקירה - נ/8;
- מכתב סיכום רפואי בנוגע לאבי הנאשם - מיון אורתופדי מיום 18/11/14 - ת/9;
- תמונות הנאשם - נ/10;
- אסופת מסמכים רפואיים בנוגע לאבי הנאשם - נ/11;
- הגשה מחדש של התמונות של נ/6, בצבע - נ/12.



הדין בתיק זה התארך, הן לאור הימשכות ההליכים המקדמיים, לרבות התדיינות הנאשם ובני משפחתו מול מח"ש; הן ובעיקר - לנוכח היעדרותו של הנאשם, או התיצבותו באיחור ניכר, במספר רב של דיונים - דבר שהביא לכך, שלא ניתן היה להתקדם בשמיעת הראיות, בקצב המצופה; הן לאור בקשת ההגנה לדחות הדין לצורך הבאת מספר של עדי הגנה נוספים רק לבני משפחת הנאשם, חרף כך שלא הוגשה בקשה לזימונם במועד שנקבע בהתאם להחלטת בית המשפט, כאשר בסופו של דבר - הובא, בדיון שנקבע לשמיעת העדים הנוספים - עד הגנה אחד בלבד; הן לאור בקשת לארכה, מטעם שני הצדדים - עד שהוגשו הסיכומים (גם לאחר מתן הארכות המבוקשות - הגישו שני הצדדים את הסיכומים באיחור).

מכאן - הכרעת דין זו.

סקירת התמונה הראייתית

להלן, תובא סקירה של הראיות, אשר נשמעו או הוצגו בתיק זה, ככל שהן רלבנטיות להכרעה בלבד.

ע.ת. 1 - חוקרת בתחנת דימונה (באותה העת) - גבתה, בין היתר, את אמרת אמו של הנאשם.

בחקירתה הראשית סיפרה, כי האם מסרה, שנחבלה באירוע, אך העדה לא הבחינה בחבלות כלשהן וכשביקשה מהאם לצלם את החבלות, שלטענתה קבלה - סירבה האם לעשות כן.

בנוסף, גבתה העדה את עדותו של ע.ת. 3 - ראש צוות הבילוש. אצלו - הבחינה בחבלות (סימני שריטה עם דם על צווארו וכן על לחי ימין) וכן, הוצג לה שעון כסף, שהיה שבור, כלומר - זגוגית השעון נשברה והרצועה נקרעה. ע.ת. 3 סיפר לה, כי הנאשם הכה בפניו עם שעון זה.

העדה גבתה גם את עדותו של הבלש (באותה העת) ע.ת. 4. גם אצל עד זה, הבחינה בחבלה, אותה תיעדה - חבישה בצד עין שמאל, נפיחות, אודם בצד ימין של הפנים.

בחקירתה הנגדית, נשאלה העדה ארוכות לאופן חקירתה של אם הנאשם, אשר טוענת, כי לא תועדו פרטים שמסרה. העדה הסבירה, כי אם הנאשם נחקרה כחשודה ואינה מנהלת את החקירה, כאשר היא (העדה), עשתה כמיטב יכולתה לתעד הדברים, ובכל מקרה - החקירה היתה מתועדת בווידיאו.

ע.ת. 2 - פקח השיטור העירוני מר אור אזולאי סיפר, בחקירתו הראשית, כי במסגרת תפקידו מסייע לפעילות המשטרה בעיר.



בנוגע לאירוע נושא האישום הראשון, סיפר העד, כי באותו מועד (העד מסר תאריך 22/08, כשעל פי כתב האישום - החל האירוע ביום 21/08, שעה 23:30), עבד במשמרת לילה ביחד עם שוטר ותוך כדי סיוור, הבחינו ברכב מסוג סובארו 4B, בצבע לבן, מגיע מולם במהירות. העד סיפר, כי הוא והשוטר שעמו - הסתובבו במהירות סביב הכיכר, אך בינתיים - אבד קשר עין עם רכב הסובארו, בעקבות המהירות בה נסע, והם החליטו לא סכן את עצמם ולהמשיך בסיוור כרגיל.

בהמשך הלילה, הגיע הסיוור לשדרות בן גוריון, שם ראו את אותו הרכב (זיהה אותו, בין היתר, לפי שלוש ספרות מתוך לוחית הזיהוי - 023), כשהנאשם יושב בתוכו, עומד במקום. העד זיהה, כי המדובר באותו רכב, שברח קודם לכן ואמר זאת לשותפו לסיוור - ע.ת. 5. העד והסייר הנוסף - ע.ת. 5, יצאו מהניידת לכיוון הרכב, אך אז החל הרכב לנסוע לכיוונם כדי לנסות לברוח. העד עמד באמצע הדרך ושותפו לסיוור - ע.ת. 5 - צעק לנאשם לעצור ואיים, שאם לא יעצור - הוא ישלוף את אקדחו. הנאשם עצר, אך שילב להילוך אחורי והחל לנסוע לאחור, אלא, שהגיע הרכב, והוא לא יכול היה להמשיך לנסוע. אז - הוא הסתגר ברכב ונעל את הדלתות, כשהוא צועק על העד, שלא יתקרב לרכב ושלא יגע בחלון.

בשלב זה, הגיעה למקום אחותו הגדולה של הנאשם, החלה לצעוק ולהתפרע, שיעזבו את הנאשם בשקט, היות שלא עשה דבר. ע.ת. 5 ניסה להרגיע את האחות ובאותו הזמן - ניסה העד לדבר עם הנאשם, שהיה בתוך הרכב. כששמע העד את ההתנהלות בין ע.ת. 5 לבין אחות הנאשם - פנה לכיוונם, כדי לסייע לשותפו ע.ת. 5. אז, שמע את דלת הרכב נפתחת, הסתובב לאחור, אך הנאשם סגר שוב את הדלת. אחות הנאשם הבינה, שאחיה אינו מעוניין לצאת מהרכב והחלה שוב לצעוק ולהתפרע. כשהעד פנה שוב לכיוון חברו ע.ת. 5 - פתח הנאשם את דלת הרכב, כך שהיוותה חוצץ בין העד לבין הנאשם, כשהמפתחות בידו, והחל לרוץ, תוך שהוא צוחק ומביע זלזול כלפי העד.

הסייר ע.ת. 5 ביקש מהעד, שיעצור את הנאשם. העד החל לרוץ אחריו, תוך שצועק לו: "ליאל, תעצור", עד ששם לב, שמאבד קשר עם שותפו ע.ת. 5. על מנת שלא לאבד את הקשר בין השניים והיות שהם הכירו את פרטי הנאשם - הפסיק לרדוף וחזר אל ע.ת. 5, שעדיין היה מול אחות הנאשם.

בנוגע לאירוע נושא האישום השני, סיפר העד, כי עבד במשמרת צהריים, יחד עם השוטר העירוני ע.ת. 10, והם סיירו בעיר. במהלך הסיוור, התקבל דיווח מצוות הבילוש של תחנת דימונה, שיש רכב בבריחה והם בקשו מהניידות לסייע להם. כן דווח להם, כי המדובר בנאשם. השניים נסעו בהתאם להנחיות שקיבלו בנוגע למיקום הרכב ולכיוונים אליהם נוסע, עד שהגיעו לרח' השלווה. שם, פגשו בבלשים, אשר דווחו להם על המרדף. הבלשים לא ידעו היכן מתגורר הנאשם. העד סייע לאחד הבלשים וחבר אליו כדי להראות לו היכן מתגורר הנאשם, כאשר השוטר העירוני ע.ת. 10 נותר למטה ברחבה. כשהעד חזר למטה, משפחתו של הנאשם - אביו, אמו ואחותו - היתה בחוץ, תוך שהחלה מהומה במקום. אחותו הקטנה של הנאשם - היתה גם היא למטה, נסערת ומפוחדת והעד לקח אותה לצד כדי לנסות להרגיע אותה ולהפריד אותה מההמולה. לאחר עשר דקות, הבחין שהנאשם נאזק ואירוע עומד להסתיים. במהלך אותה המולה, היה המון רעש, צעקות וגידופים והוא הבחין באבי הנאשם מתפרע, מתנגד למעצר ונאבק עם השוטרים. האב נמנע מלהגיש את ידיו לשוטרים, הניף אותן לכל עבר, נשכב על הרצפה, הניף את ידיו ורגליו, כשברקע - האמא מגדפת. חברו לסיוור ע.ת. 10 - ניסה להפריד את האם ולהרגיע אותה, תוך כדי שהיא מנסה לצאת להגנתו של בעלה.

בחקירתו הנגדית, הסביר העד, כי אינו שוטר במשטרת ישראל, אלא עובד כפקח עירוני המסייע למשטרת ישראל



בעבודתה. לדברי העד, זיהה את הנאשם על סמך כך, שהיה מוגדר כדרוש חקירה בתחנה והופיע על דפים עם תמונות, שהוצאו במסגרת זו. באותם דפים היו רשומים גם פרטי הרכב בו הוא נוהג.

כשעומת עם כך, שעל פי עדות הסייר ע.ת. 5 - ברח הנאשם מהרכב, באירוע נושא האישום הראשון, עוד לפני שהגיעה אחותו למקום, השיב, כי לא כך היו פני הדברים.

העד מסר, כי ההחלטה להפסיק לרדוף אחרי הנאשם כשהבחינו בו בתחילה - היתה של שותפו לסיור ע.ת. 5.

בנוגע למרדף הרגלי אחרי הנאשם, כאשר ברח מהרכב - החליט הוא להפסיקו, על מנת שלא לאבד קשר עין עם שותפו לסיור ע.ת. 5 ולהישאר לאבטח אותו, היות שאחות הנאשם התעמתה אתו וגם החלה במקום התקהלות.

לדברי העד, כאשר הבחינו שוב ברכב הנאשם - היה אדם נוסף ברכב, אך הוא אינו זוכר מי זה היה. לטענת העד, הנאשם הוא שאמר לו, לא לגעת בחלון הרכב כאשר נקש על החלון ואם שותפו ע.ת. 5 אמר שהיה זה הנוסע שליד הנהג - אינו יכול להשיב על כך, כי אינו זוכר.

בנוגע לאירוע נשוא האישום השני, עמד על כך, שדווח להם בקשר שמו של הנאשם, עוד בטרם הגיעו לכתובתו של הנאשם, זאת, גם כשנאמר לו, שבקשר המשטרתי נשמע הדיווח כשהשוטרים כבר הגיעו למקום.

לדבריו, כאשר ניסה להרגיע את אחותו הקטנה של הנאשם - היה עם הגב לאירוע ועל כן, לא הבחין בכל האירוע, אלא בכמה סיטואציות מהירות מתוכו.

העד לא הבחין בשוטרים תוקפים את אבי הנאשם, אלא באב - מתפרע.

לשאלות בית המשפט, מסר העד, בנוגע לאישום הראשון, כי לא היה להם בניידת מתקן לזיהוי מהירות וכאשר מסרו, שהנאשם נוסע מהר, היה זה לפי תחושתם - מעל המהירות המותרת בשטח עירוני.

ע.ת. 3 - ראש צוות בילוש בתחנת דימונה, סיפר, בחקירתו הראשית, בנוגע לאירוע נשוא האישום השני, כי באותו מועד שירת במשמרת צהריים והיה בניידת, בנסיעה שגרית, ביחד עם הבלשים ע.ת. 4 ו-ע.ת. 7. בשדרות יגאל אלון, זיהה מולו, בכביש המקביל רכב מסוג סובארו B4, כשהנאשם, אותו מכיר מעבודתו, נוהג בו ולצדו - אמו. לדבריו, ידע, שהנאשם דרוש לחקירה ולכן עשה פרסה ונסע אחריו. העד הבהב באורות וצפר לנאשם, שיעצור. הנאשם המשיך בנסיעה, הגיע לכיכר, עשה כמה סיבובים כשאינו פונה לנתיב כלשהו. העד הבחין, כי הנאשם מסתכל עליו ומפנה את הראש וכך הבין, שמנסה להתחמק ממנו. לאחר מכן, נסע העד לכיוון ביתו ברח' השלווה, במסלול מוזר - לא דרך הכביש הראשי, אלא נכנס דרך השכונה בנסיעה מעגלית. כשהגיע לחנית ביתו, החנה את הרכב, יצא ממנו ורץ לכיוון הבית. האם יצאה גם היא מהרכב והחלה ללכת לכיוון הנגדי מהבית, כשהשניים מתפצלים. העד עצר את הניידת ליד



רכבו של הנאשם, כשהבלשים ע.ת. 4 ו-ע.ת. 7 יוצאים ורצים לכיוון בית הנאשם, כדי לנסות לתפוס אותו. העד החנה את הרכב ויצא ממנו, כדי לסייע לחבריו ואז פנתה אליו אמו של הנאשם שיעזבו את בנה, מה רוצים ממנו, תוך שהיא צועקת ומחזיקה תיק וטלפון ביד. העד ביקש מהאם, שלא להפריע לעבודת המשטרה ואז היא התקרבה לעברו ואמרה: "לא, אתם לא תגעו בילד שלי" כשתופסת בבגדיו של העד. העד ביקש מהאם לעזוב אותו ואמר לה, שאחרת יצטרך לעכב אותה על הפרעה לשוטר ואף תקיפת שוטר, אך היא השיבה - "אני לא יאפשר לכם..." תפסה בצווארו של העד והחלה לשרוט אותו. בשלב זה, דיבר העד בטון תקיף יותר, תפס אותה בידיה והצמיד אותה לגדר, תוך שאמר לה, כי עוצר אותה על תקיפת שוטרים. האם התנגדה ורצתה להמשיך לנסות לשרוט אותו. העד סובב אותה, תפס לה יד אחת וניסה להוציא את האזיקים עם היד השניה, אך אז אמרה האם, כי אינה חשה בטוב ונשכבה אחורה על החומה. העד אמר לאם, שהכל בסדר, שתקום ותירגע, בסך הכל הם (השוטרים) באו לבן שלה וביקש ממנה להפסיק את ההתנהגות הזו, אך היא המשיכה, עד שלא היתה ברירה והוא נאלץ לאזוק אותה. בזמן שהעד נאבק עם האם כדי לאזוק אותה, ראה מרצדס שחורה, ממנה יצאו גבר ונערה. הגבר התקרב אליו, דחף אותו בחזקה, תוך שמונע ממנו להשלים את איזוק האם ונתן לו אגרופ, תוך כדי הדחיפה, שהעיף אותו (את העד) קצת אחורה. לאחר מכן התברר, כי מדובר באבי הנאשם, אותו לא הכיר העד לפני כן. העד אמר לאבי הנאשם, שלא יגע בו ושהוא עלול לעצור גם אותו על תקיפת שוטרים. אבי הנאשם השיב לו: "מה אתה תעשה לי, אתה לא תעשה לי כלום, לא רואה אותך ממטר", וחיווה לעברו אגרופ מאיים. העד הסביר לאבי הנאשם, שהוא שוטר, שאשתו (אם הנאשם) - שרטה אותו והראה את הסימנים. העד הסביר, שאשתו - אם הנאשם, צריכה לבוא איתו, כי הוא כבר הודיע לה שהיא עצורה. אבי הנאשם אמר, שהאם לא תלך עם העד לשום מקום ושוב התנפל על העד. בשלב זה הגיע הבלש ע.ת. 7 וכשראה את התנהגות אבי הנאשם, קפץ כדי לנסות להפריד בינו לבין העד. הבלש ע.ת. 7 הגיע, כי קודם לכן דיווח העד, כי הותקף על ידי האם. העד נותר עם אבי הנאשם ואז התקרבה אליו ילדה ואמרה: "אל תיגע באבא שלי, עזוב את אבא שלי", למרות שהעד לא עשה לו דבר. העד סייע לבלש ע.ת. 7 להשתלט על אבי הנאשם. נדרשו שניים כדי לאזוק אותו, היות שהוא היה "בריא" וגם ניסה לתת אגרופים וכן בעט עם רגליו. בשלב מסוים, הצליחו השניים - ע.ת. 7 והעד - להפיל את אבי הנאשם לרצפה. בשלב זה, אזלו כוחותיו של העד והבלש ע.ת. 4 הגיע לעזור, לאחר שירד מהבנין. ע.ת. 4 ו-ע.ת. 7 נשארו להשגיח על אבי הנאשם והעד הלך לאחור לקחת נשימה, כדי להירגע. באותו זמן, הבחין בבירור בנאשם, אשר לבש חולצה מכופתרת ומכנסי ג'ינס, רץ מכיוון הבנין, על מעין חומה ומהחומה - קופץ על הבלש ע.ת. 4, כשתוך כדי הקפיצה מאגרף את ידו ונותן מכה לבלש ע.ת. 4 בפניו. כל זאת, כאשר ע.ת. 4 עם גבו לנאשם, מתכופף כדי לאזוק את אבי הנאשם ואינו רואה את הנאשם. כשהעד הבחין בכך, קפץ על הנאשם. ע.ת. 4 קם. הנאשם ניסה להיאבק עם העד ובעט בו ואז הגיע שוטר נוסף, שעזר לעד וביחד - הם אזקו את הנאשם. גם הנאשם התנגד למעצר, השתולל ובעט, אך לאחר שנאזק - נרגע. בתום האירוע, הבחין העד, שאבי הנאשם מדמם מפניו. האב לא נרגע עד שהגיעו לתחנה וגם בדרך לתחנה, התנגד באופן אקטיבי, ניסה לתקוף שוטרים, אפילו שהיה אזוק ולא רצה לצאת מהניידת. העד הזמין מד"א עוד בדרך לתחנה כדי לטפל באבי הנאשם. אנשי מד"א הגיעו לתחנה, אך ראו את אבי הנאשם נסער ומתפרע ולכן - סירבו לטפל בו. בתחנה אמר אבי הנאשם: "אנחנו עוד ניפגש". גם הבלש ע.ת. 4 - נפצע בגבה, היה לו דם ונקרעה לו החולצה.

במקום האירוע, תפס העד את שעונו של הנאשם והנאשם אמר לו: "שברתם לי את השעון".

בסיום האירוע, פנה העד לבית החולים על מנת שיחבשו לו את הצוואר וכן כדי לתעד את השריטות שנגרמו לו. בנוסף, ביקש שיצלמו את השריטות. ממכתב הסיכום הרפואי ת/7 עולה, כי בתאריך 17/11/14, שעה 23:55, נבדק העד בבית החולים, כשאובחנו פצעים ושריטות בצווארו, בצד שמאל. העד חוסן נגד טטנוס וכן עבר חיטוי והפצעים נחבשו.



בחקירתו הנגדית, אישר העד, כי הרכב המשטרתי בו נסע, נראה כרכב אזרחי, אך מסר, כי הבחין בכך, שהנאשם ראה אותו וסובב את ראשו והיות שהנאשם ראה אותו ופניהם נפגשו - ידע הנאשם, שהמדובר ברכב משטרתי. מה גם, שכלי הרכב המשטרתיים של התחנה מוכרים בעיר.

כשהוצג לעד סרטון מהתקליטור ת/15, בו נצפה הנאשם עושה פחות סיבובים בכיכר, השיב, שלמעשה היו שני סיבובים ועוד כחצי סיבוב. העד אישר, כי באותו קטע בסרטון - לא ניתן להבחין בהבהוב אורות של רכבו. כך גם בסרטון נוסף. לטענת העד - אינו יכול לומר באיזה שלב מהנסיעה הבהב באורות ובאיזה שלב לא, אך הדרך היתה ארוכה יותר מהזמן של הסרטונים.

העד הוסיף, כי במסגרת עבודתו בדק את הנאשם בעבר בדיקות שגרתיות, כשהנאשם היה באותו הרכב. לטענתו, אין הכרח, שירשם דוח על כל בדיקה כזו, אם לא הראתה דבר. עם זאת, אותו האירוע היה הפעם הראשונה, בו "נתקל" בנאשם.

העד אישר, כי במהלך האירוע השתמש בכח סביר, הן מול אמו של הנאשם, אותה נאלץ להדוף מעליו כששרטה אותו וכן לתפוס אותה בידיה ולנסות לאזוק אותה; הן מול אבי הנאשם, כאשר העד הרגיש מאוים ממנו כשהוא אגרף את ידיו, השתמש בכח ביחד עם ע.ת. 7, כדי "לקפל אותו ולעצור אותו". כלומר, להשכיבו על הקרקע. גם כלפי הנאשם הופעל כח כדי לתפוס את ידיו ולעצור אותו. כשנשאל, אם גם הנאשם היה על הרצפה, הסביר העד, כי הנאשם קפץ על ע.ת. 4 והוא (העד) חש לסייע. בשלב מסוים, התהפך המצב והבלש ע.ת. 4 היה מעל הנאשם, תוך כדי שהעד מסייע. הנאשם התנגד, אך העד עיקם את ידו לאחור. גם ע.ת. 4 ניסה לעקם את ידו של הנאשם לאחור, כפי שעשה העד. לשאלה, האם התנהג כלפי הנאשם בעדינות, היות שהיה חבוש בידו, השיב, כי ההתייחסות לכל אדם היא לגופו של ענין, בהתאם להתנהגותו. היות שהנאשם בעט והתנגד עם ידיו - ניתן לעקם את ידו לאחור, גם אם מדובר ביד חבושה.

העד שלל, כי מי מהמעורבים הטיח את ראשו של הנאשם בקרקע, אך אישר, כי יתכן שהיה מצב בו החזיקו את ראשו של הנאשם.

העד לא הבחין, כי הנאשם הכה בבלש ע.ת. 4 באמצעות שעונו, אך ראה את המכה ולאחר מכן - הבחין בשעון על הרצפה. לדברי העד, ע.ת. 4 היה בהלם מהמכה (בלשונו של העד "נדהם, קיבל את זה בשוק") והמכה הוציאה אותו מאיזון. כשנשאל, אם יתכן שהיתה יותר ממכה אחרת, השיב, כי הדבר יתכן בשלב בו התהפכו היוצרות והבלש ע.ת. 4 עבר להיות מעל הנאשם. כמו כן, לאחר מכן, כשהנאשם היה כבר עם הפנים לשוטרים - התנגד למעצר והזיז את ידיו לכיוונו. העד לא זכר, באיזה מידיו הכה הנאשם בשוטר ע.ת. 4.

כשנשאל, מדוע אבי הנאשם דימם, השיב, כי הוא שהתנגד ההתנגדות העזה ביותר לשוטרים (בלשונו של העד, "הכי הרבה") והעד מאמין, כי נחבל מהרצפה, אך לא ראה כיצד נחבל.

העד סיפר, כי הגיע לחדר המיון עצמאית, בשל כאבים והיות שחשש מזיהום. לדבריו, השריטות היו עמוקות.



העד הסביר, כי קיימים מספר תדרים בקשר, תדר מרחבי, תדר תחנתי, תדר מבצעי. כמו כן, יתכן שהועברו גם דיווחים טלפוניים במהלך האירוע. העד עומד על כך, שדיווח בקשר, שהותקף ולשיטתו, ההוכחה לכך, שהדיווח התקבל, היא שהגיעו כוחות לסייע לו.

כשהושמעה לעד הקלטת גל הקשר ונאמר לו, כי ברקע נשמעת זעקת כאב של אבי הנאשם, השיב: "אפשר להגדיר את זה איך שנוח לך".

העד שלל, כי אבי הנאשם הוכה באמצעות מכשיר קשר בראשו.

העד ערך דוח מעצר בנוגע לנאשם (נ/3). תגובת האב על מעצרו היתה - "לא מדבר בלי עורך דין".

ע.ת. 4 - בלש (בתחנת דימונה במועד האירוע), סיפר, בחקירתו הראשית, בנוגע לאירוע נושא האישום השני, כי במהלך משמרת נסע ברכב משטרת אזורי, ביחד עם ע.ת. 3 ו-ע.ת. 7. במהלך הנסיעה, הגיע מולם רכב מסוג סובארו 4B. העד הבחין בבירור בנאשם נוהג ברכב ולכן אמר לנהג, ע.ת. 3 לבצע פנית פרסה ולנסוע אחריו. הנאשם זיהה אותם והפנה את ראשו. הבלשים דלקו אחריו, כשהם בקשר עין רצוף. כשהגיעו לכיכר עשה הנאשם שלושה או ארבעה סיבובי פרסה בכיכר ומשם המשיך לנסוע ולבצע פניות שונות, כשהם בקשר עין רצוף עמו, מהבהבים וצופרים, קוראים לו לעצור. בסופו של דבר, הגיע הנאשם לחנית ביתו, החנה את הרכב במהירות ויצא ממנו בריצה. העד והבלש ע.ת. 7 דלקו אחריו, כשע.ת. 3 נשאר להחנות את הרכב. הנאשם רץ לכיוון הכניסה לבית. העד והבלש ע.ת. 7 באו אחריו, אך אבדו אותו ולא ראו לאיזה בית נכנס. לכן, בקשו מהפקח העירוני, ע.ת. 2 - להצביע להם על הבית בו גר הנאשם. הפקח הגיע, הראה להם את הבית והם נקשו בדלת, אך לא היה מענה. תוך כדי הנקישות בדלת שמעו צעקות מלמטה, והעד ביקש מהבלש ע.ת. 7 שירד למטה לראות מה הצעקות. ע.ת. 7 ירד למטה. העד נותר ליד דלת דירת הנאשם. העד התקשר על ע.ת. 7 לשאול מה קורה, אך הוא לא ענה. היות שהמשיך לשמוע צעקות - ירד למטה וראה שהשוטרים ע.ת. 3 ו-ע.ת. 7 מנסים לעצור את אבי הנאשם. העד פנה לסייע להם, ניסה לתפוס את ידו של אבי הנאשם, אך הוא כל הזמן התחמק. השניים - העד ואבי הנאשם, נפלו על הרצפה כשהעד מנסה כל העת לתפוס את ידו של אבי הנאשם (שהוא אדם גדול מימדים וחזק, שאף היה מתאגרף בעבר), ולאזוק אותו. תוך כדי שהעד תפס את ידו של אבי הנאשם, הוא ניסה לנשוך אותו בידו והעד הדביק את ראשו לכביש. בשלב מסוים, הגיע ראש משמרת הסיוע ע.ת. 9 וסייע להם להשתלט על אבי הנאשם ולאזוק אותו. אחרי שראה, שהאירוע עם אבי הנאשם - בשליטה, נעמד על רגליו, כשהוא מסוחרר ועייף, כי המאבק עם האב היה קשה. כשהסתובב לאחור - הבחין בנאשם קופץ עליו מחומה, כשידו מאוגרפת ומסביב לה היה שעון, כלומר, הוא מחזיק את השעון כמו אגרופן. הנאשם נתן לעד אגרופן לעין. השעון כנראה נפתח מהמכה ונפל לארץ. העד קיבל את האגרופן כשהוא מסוחרר ולא מבין מה קורה. העד אזר כח וניסה להגן על עצמו, בה בעת הגיעו שוטרים נוספים וסייעו לו להשתלט על הנאשם, לאחר מכן - פנה העד לצד והקיא. לדבריו, בגלל "כל המאמץ". העד תפס את שעונו של הנאשם, אשר אמר לו כמה פעמים "סמדג'ה" (שמו של העד), עשיתי טעות ואני מתנצל". אבי הנאשם פנה אל העד ואמר לו "אתה רוצה להאשים את הבן שלי שהוא עשה לך את זה - אני אגיד שגם אתה עשית לי את זה". העד לא התייחס אליו והאב המשיך ואמר "אני יודע איפה אתה גר ואיפה המשפחה שלך גרים". חולצתו של העד נקבעה במהלך המאבק. העד חש קריסה מוחלטת של גופו לאחר המאבק עם אבי הנאשם וכן התקיפה שחוה מהנאשם, פונה לבית החולים באמבולנס, קיבל טיפול רפואי. מתחת לגבתו של העד - נפתחה לו העין



והעור הודבק עם דבק מיוחד. לאחר שעשו לו צילומים ובדיקות - שוחרר לביתו.

לדברי העד, לאחר שתפס את השעון - העבירו אל ע.ת. 3.

העד הבחין, כי גם אמו של הנאשם ואחותו היו באירוע. תוך כדי האירוע היו צעקות וגידופים, אך העד פחות התיחס לבני המשפחה הנוספים, אלא התמקד באבי הנאשם, כדי לעצור אותו.

בחקירתו הנגדית, הסביר העד, כי קיימים מספר תדירים בהם עושים שימוש בקשר. יש גל מבצעי, המשוף לתחנת דימונה ותחנת אילת. יש גם גל שקט יותר, שלפעמים עובדים אתו. יש גם גלים של תחנות נוספות. כשנאמר לעד, כי אינו נשמע כלל מדבר בגל הקשר, השיב, כי אינו יודע מדוע כך הדבר, היות שהוא מתאר לעצמו, שדיבר בגל הזה.

העד לא זכר, אם במהלך האירוע נערך שימוש במכשיר קשר נייד או בקשר של הניידת.

העד אישר, כי בזמן האירוע - היה חושך.

כשהוצג לעד סרטון מתוך מצלמות "רואה" (ת/15), ונטען, כי לא רואים הבהובי אורות, השיב, כי יתכן שלא הבהבו באותו קטע ספציפי, אלא בקטע אחר, אך בכל מקרה, הנאשם מכיר את כלי הרכב שלהם, ועובדה - שהפנה את ראשו.

העד לא זכר, אם כאשר קם מהמאבק עם אבי הנאשם - היה האב כבר אזוק, אך בכל מקרה - היה בשליטה, על הרצפה. לדבריו, עברו כמה שניות בין השלב בו התרומם לבין האגרוף שקיבל מהנאשם. כשעומת עם כך - שלדברי ראש משמרת הסיור ע.ת. 9 - כשהותקף על ידי הנאשם, האב כבר נלקח לניידת, השיב, כי הותקף כאשר אבי הנאשם הובא לניידת.

לדבריו, הבחין בשעון על ידו של הנאשם, היות שהשעון היה במצב לא שגרתי, על היד עצמה, ובלט לעין, בהיותו בצבע כסף מבריק.

כשהוצגה לו עדות, לפיה הנאשם בעט בו, השיב, כי הנאשם הכה באגרוף בפניו וגם הכה בראשו, יתכן - שגם בעט בו, היות שהוא השתולל.

לדבריו, אינו זוכר כמה שוטרים בסך הכל היו מעורבים באירוע.

לדבריו, אף שהוא וחבריו הבלשים היו לבושים בגדים אזרחיים - הנאשם ובני משפחתו מכירים אותם "טוב מאוד".



העד לא זכר, אם ידו של הנאשם היתה חבושה.

בנוגע לחבלות שנגרמו לאבי הנאשם, טען, כי יתכן שנשרט מהכביש.

ע.ת. 5 - רס"ר נתנאל בומנדיל - במועד האירוע - שוטר עירוני בתחנת דימונה של משטרת ישראל. בחקירתו הראשית, סיפר העד, בנוגע לאירוע נושא האישום הראשון, כי נסע ברכב פיקוח של השיטור העירוני ביחד עם הפקח העירוני - ע.ת. 2. הפקח ע.ת. 2 הסב את תשומת ליבו, כי ברכב מסוג סובארו 4B בצבע לבן, נוהג בחור, שבורח מהמשטרה, כשמבקשים ממנו לעצור. השניים החלו בנסיעה לאחר הרכב, אך ככל הנראה - נהג הרכב הבחין בהם והחל בנסיעה פרועה, היה נראה כאילו הוא בורח. בשלב מסוים - אבדו קשר עין עמו. בהמשך נפגשו עם אותו רכב שוב. העד הבחין ברכב מגיע מולו והעמיד את רכבם כדי לחסום אותו. העד, יחד עם הפקח ע.ת. 2, יצאו מהרכב, כש-ע.ת. 2 הלך לכיוון הנהג, תוך שעומד בגופו מול הרכב והעד עצמו פנה לכיוון מי שיושב ליד הנהג. הרכב החל בנסיעה קדימה, כאילו מאיים לדרוס את הפקח - אם לא יזוז. העד תפס את אקדחו וצעק לכיוון מי שיושב ליד הנהג "תעצרו את הרכב או שאני יורה", היות שחש סכנה לפקח ע.ת. 2. הרכב נעצר באותו רגע והחל דין ודברים בין העד לבין הנוסע שליד הנהג. העד אמר לאותו נוסע "בשביל מה אתם משתוללים" וניסה להרגיע את הרוחות. בשלב מסוים יצא הנאשם מהרכב, התחיל לרוץ וצעק "שפשף", שזה, בעגה - "עוד פעם הצלחתי לברוח לכם". ע.ת. 2 החל לרוץ אחריו. העד לא יכול היה לרוץ, כי חזר לעבודה לאחר פציעה קשה בברך. הגיעה למקום משהי, שהזדהתה כאחותו של הנהג או של בעל הרכב, כולה בסערת רגשות ואמרה, שזה הרכב של אח שלה ושהפקח "ירד ממנו כבר". לאחר מכן, אמרה שלא אח שלה נהג ברכב, אלא חבר שלו. העד שאלה אותה - מה שם אחיה והיא אמרה "אלמליח". בהמשך - נמסר הרכב לאבי הנאשם, היות שהיה רשום על שמו והוא לקח עליו אחריות. ברכב לא היו מפתחות. העד עזב את המקום.

בחקירתו הנגדית, מסר העד, כי אינו זוכר כמה זמן נסעו אחרי רכבו של הנאשם, לאחר שהנאשם הסתובב בכיכר ואינו יכול לשלול, כי המדובר במרחק בן 10 מ'. העד לא הבחין בפניו של הנהג ולא זיהה אותו. לא נערכה עם העד פעולת חקירה לצורך זיהוי מי שישב ליד הנהג. אותו בחור שישב ליד הנהג, בחור שהיה מוכר לו, כי שבוע קודם לכן עשה רעש בפארק. העד אישר, כי החלה התקהלות במקום.

ע.ת. 6 - רס"ר דורון סולומון, ראש משמרת סיור במועד הרלבנטי, העיד בנוגע לאירוע נושא האישום השני. בחקירתו הראשית, סיפר, כי התקבל דיווח מצוותי הביטחון על רכב שנמלט. העד היה עסוק במשימה אחרת. התקבל דיווח, כי הרכב נעצר ברח' השלווה. לאחר מכן - נתקבל דיווח על תקיפת שוטרים במקום ואז החל העד לייחס חשיבות לדיווח ונסע במהירות למקום. כך נהוג כשיש אירוע של תקיפת שוטרים.

כשהגיע העד למקום, היתה המולה עם "לא מעט" אנשים. השוטרים היו במהלך מעצר אביו של הנאשם, אשר לא שיתף עמם פעולה. הוא היה שכוב על הרצפה והשתולל עם ידיו. השוטרים ביקשו מאבי הנאשם, שלא יתנגד ושייתן להם את ידיו, כדי לאזוק אותו. במקום נכחה גם אחות של הנאשם, בשם בת אל ואף הנאשם עצמו הגיע - בשלב מאוחר יותר. העד ניגש לעזור לבלשים, שעצרו את אבי הנאשם, היות ששלושה שוטרים בוגרים, שאחד מהם אף מתמקצע באמנויות לחימה, לא הצליחו לעצור אותו, בהיותו אדם גדול מימדים. בהיות העד מוסמך להשתמש באקדח חשמלי ("טייזר") - שלף את המכשיר, תוך שמזהיר את אבי הנאשם, שיערוך שימוש באקדח - אם האב לא ישתף פעולה. בסופו של דבר -



האב אפשר את המעצר, והוא לא נאלץ להשתמש באקדח.

במהלך מעצרו של האב, בשלב בו שכב על הקרקע ולא שיתף פעולה - עמד מול העד הבלש ע.ת. 4, שהגיע הנאשם ותקף אותו עם אגרוף לפנים. בעקבות כך - פנו לעצור גם את הנאשם, אשר התנגד, אך בסופו של דבר - נעצר. עד סייע למעצר בכך שהכניס את ידו מתחת לבית השחי של הנאשם כדי לעצור בו. היה צורך בשימוש בכח, לאור התנגדות הנאשם. העד אחז בנאשם כדי לרתק אותו לקרקע והוא נחבל. העד לא זיהה את הנאשם בשלב בו הכה את ע.ת. 4, אך בשלב מאוחר יותר, בזמן ביצוע המעצר - הבין שזה הוא. במהלך התנגדותו של הנאשם למעצר, העיף האחרון את משקפיו של העד. העד ריתק אותו באמצעות הברך לקרקע, תוך שהזהיר גם אותו שישתמש באקדח החשמלי, אך גם לגביו - בסופו של דבר, לא היה צורך להשתמש באקדח והנאשם נאזק, כשהוא על הקרקע. תגובת הנאשם למעצרו היתה "אני א... אתכם ואפגע בכל מי שיפגע בי".

בחקירתו הנגדית מסר העד, עמד העד על כך, שהנאשם נתן לבלש ע.ת. 4 אגרוף בפנים, למרות שהגיע מאחוריו. לדברי העד - הנאשם השתולל, כי ראה את אביו עצור.

ע.ת. 7 - רס"מ עמית אשטן - סיפר בחקירתו הראשית, כי משרת בתחנת משטרת דימונה כבלש. העד סיפר, בנוגע לאירוע נושא האישום השני, כי נסע ברכב עם הבלשים ע.ת. 3 ו-ע.ת. 4, כשהוא יושב ברכב מאחור. בשלב מסוים - זוהה רכב מסוג סובארו 4B לבן, שמגיע מולם ונהג הרכב זוהה כנאשם, שהיה ידוע להם, שהוא "חב מעצר". בוצעה פנית פרסה והם נסעו אחרי רכבו של הנאשם ברחבי העיר דימונה, תוך כדי שמסמנים לו לעצור והוא אינו נענה לקריאות. בשלב מסוים, נעצר הרכב ליד ביתו של הנאשם, אשר ירד מהרכב ורץ לכיוון הבית. העד, ביחד עם ע.ת. 4 - רצו אחרי הנאשם והצטרף אליהם הפקח העירוני ע.ת. 2. כשהגיעו לדלת דירת הנאשם - הקישו עליה מספר פעמים, אך לא היה מענה. במקביל - שמעו צעקות מלמטה. העד ירד למטה והבחין בבלש ע.ת. 3, נשען על החומה, כשהורי הנאשם - תוקפים אותו. העד ניגש לסייע לראש צוות הבילוש ע.ת. 3 לעצור את האב. האב המשיך להתפרע באגרופים ובבעיטות ונדרש שימוש בכח כדי לעצור אותו. בשלב זה, הבחין העד בזווית העין, בדמות שמגיעה ומנסה לחבוט בו עם אבן בידיה. העד הדף את הדמות והאבן עפה לרצפה. לאחר ההשתלטות על אבי הנאשם, ניגש העד אל אותה דמות אשר לבשה בגד ורוד, עצר אותה והוביל אותה לניידת. האבן שפשפה את אזור העין של העד.

העד הכניס גם את אם הנאשם לניידת.

בשלב זה, הבחין העד בנאשם מגיע למקום ותוקף את הבלש ע.ת. 4, שנאבק בו. הנאשם תקף אותו באגרופים. בשלב מסוים - השתלט ע.ת. 4 על הנאשם ואז הבחין העד באם ובבת, אותם כבר הכניס לניידת - מחוץ לניידת (העד מסר, כי ככל הנראה - מישהו סייע להן ופתח את הדלת, שכן אין ניתן לפתוח את דלתות הניידת מבפנים). העד הכניס אותן שוב לניידת.

הנאשם הובל לניידת אחרת והעד השתתף בהובלת אבי הנאשם לתחנה. במהלך הנסיעה החל האב לגדף ולאיים, טען, שיתלונן במח"ש על כך שהרביצו לו. אמר שיודע היכן השוטרים גרים ואף אמר לעד "יא הודי מסריח".



הנאשם פונה, ביחד עם הבלש ע.ת. 4, לבית החולים, בעקבות פגיעה שהיתה לו בברך והשפשוף מתחת לעין.

לאחר שנעצר על ידי ע.ת. 4 וחברי צוות נוספים - אמר הנאשם - כי הוא מצטער.

העד הבחין גם באמו של הנאשם - דוחפת שוטרים.

בחקירתו הנגדית, הוצג לעד סרטון מהמצלמות "רואה" מהתקליטור ת/15. העד אמר, כי במהלך סיבוב הניידת בכיכר - ניתן לראות הבזק אור. כך גם בסרטון נוסף - נראה הבהוב שקשה לדעת אם זה הבהוב אור או בשל כך שהרכב חלף בסמוך לעמוד תאורה.

העד ידע היכן הרחבה, בסמוך לה מתגורר הנאשם, אך לא ידע דירת מגוריו באופן ספציפי. מי שהצביע להם על הדירה היה הפקח ע.ת. 2.

העד אישר, כי הוא שהפיל את אבי הנאשם לרצפה, תוך שניסה לאזוק אותו.

העד אישר, כי כאשר ע.ת. 4 השתלט על אבי הנאשם - הוא כבר היה אזוק.

כן אישר, כי לאחר ההשתלטות על אבי הנאשם פנה הוא (העד), לעצור את אחות הנאשם.

לאחר שהעד הכניס את האחות והאם לניידת - אינו זוכר, מה היה מצבו של אבי הנאשם והאם עדיין היה על הרצפה.

כשנשאל העד - מי פתח לאם הנאשם ולאחותו את הניידת, השיב, ככל הנראה, המדובר בבני משפחה, בעיקר נשים. העד מכיר את המשפחה מאירועים קודמים.

כשנשאל העד, מדוע בחקירתו במשטרה וגם בדוח הפעולה - לא מסר, שראה את הנאשם מגיע למקום השיב, כי ראה אותו מגיע וקופץ מהחומה וכי נזכר בכך בעת מסירת עדותו בבית המשפט.

העד לא זכר, כמה שוטרים היו מעורבים באירוע.

העד אישר, כי הוא וחבריו - לבשו בגדים אזרחיים, אך טען, כי מי שמכיר אותם, יודע שהם שוטרים.

העד לא הבחין בנאשם מחזיק דבר מה בידו.



העד אישר, כי הופעל כח באירוע, אך שלל הטענה, כי המדובר בכח מופרז, אלא, לדבריו המדובר בכח שהיה סביר לנוכח הסיטואציה.

העד שלל הטענה, כי אבי הנאשם הוכה בניידת באמצעות מכשיר קשר. לטענתו - ככל שאבי הנאשם נחבל - היה זה בשטח.

בחקירתו החוזרת מסר, כי כאשר הכניס את אם הנאשם ואחותו לניידת, היה אבי הנאשם עדיין בחוץ עם הבלשים ע.ת. 3 ו- ע.ת. 4.

ע.ת. 8 - חוקר בתחנת דימונה - רס"מ שרון דרעי סיפר, בחקירתו הראשית, כי הזמין את אחות הנאשם בשם בת אל אלמליח, למסור עדות והיא סירבה להגיע ונתקה את הטלפון.

העד גבה את אמרות הנאשם ת/3 ו-ת/4.

בחקירתו הנגדית עמד על כך, שהאמרות נרשמו בהתאם לדבריו החשוד ואף מסר, כי לאחר רישום אחת האמרות - ביקש הנאשם (אז החשוד) לתקן פרט מסוים - והתיקון נרשם בסוף האמרה.

ע.ת. 9 - רס"מ סרגיי פישבין - במועד הרלבנטי - ראש משמרת סיור בתחנת דימונה של משטרת ישראל סיפר, בחקירתו הראשית, בנוגע לאירוע נושא האישום השני, כי במהלך משמרת, בשעת אחר הצהריים, התקבל דיווח מצוות בלשים, שהם במרדף אחרי רכב, שהיה מוכר כרכבו של הנאשם. העד ציין, כי הנאשם היה מוכרז כדרוש חקירה וכולם ידעו במה מדובר.

אחרי הדיווח, בשלב מסוים - נותק הקשר ולאחר מכן - נשמעו צעקות בגל הקשר בנוגע לתקיפת שוטרים, בחניה של יד ביתו של הנאשם ושל אביו, ברח' השלוה.

העד הגיע למקום והבחין בשוטרים מנסים להשתלט על הנאשם. העד השתתף עם שוטר נוסף בתפיסת הנאשם ובכבילתו, תוך שמנסה להרגיע אותו, שלא יגרום בהתנהגותו נזק לעצמו היות שהוא היה "ממש נסער".

העד הבחין גם באבי הנאשם, אשר מפריע לבצע את המעצר, דוחף ומושך שוטרים, תוקף את אחד הבלשים, זורק יד, רגל.

העד הבחין בנאשם על הרצפה.



בשלב מסוים, עצרו העד ובן זוגו את אבי הנאשם, אזקו אותו ולקחו אותו הצדה. הנאשם רץ לכיוון ע.ת. 4, היה לו משהו ביד, הוא קפץ על ע.ת. 4 עם אגרופים ואז קפצו עליו בלשים.

גם אחות הנאשם ואמו היו במקום - מגדפות, מושכות ושורטות את השוטרים.

בחקירתו הנגדית, עמד העד על כך, שראה את הנאשם שוכב על הרצפה ואביו מנסה להפריע למעצרו. לטענתו, האירוע בו הנאשם רץ לכיוון ע.ת. 4 ותקף אותו - היה לאחר מכן.

העד אזק את אבי הנאשם אל אחד השוטרים. האב נלקח לאחת הניידות.

העד אינו זוכר, כמה זמן לקח להכניס את אביו הנאשם לניידת. עם זאת, כשהיו ליד הניידת - ראה את הנאשם קופץ על ע.ת. 4.

העד אינו זוכר, אם בזמן שהנאשם תקף את ע.ת. 4 - היה אביו יושב על ספסל או שוכב על הרצפה.

העד ציין מספר פעמים, כי היו מעורבים רבים באירוע, כי לקח זמן עד שהשתלטו על כולם, וכי הוא התמקד באבי הנאשם, כך שקשה לו להעיד על מיקומם או מצבם של אחרים.

לאחר סיום מעצרו של כל החשודים - הורה העד לשוטרים לעזוב את המקום.

ע.ת. 10 - שוטר עירוני רס"מ מוריס (משה) גבאי - סיפר, בחקירתו הראשית, בנוגע לאירוע נושא האישום השני, כי במהלך משמרת - דווח בקשר על בריחה של הנאשם ברכב בצבע לבן, כשהבלשים - ע.ת. 3 ו-ע.ת. 7 - עוקבים אחריו. בשלב מסוים, דווח שהנאשם נמצא באזור רחוב השלווה והעד התקדם לאזור. הנאשם הספיק לצאת מרכבו ולעלות לביתו. העד הבחין באמו של הנאשם ברכב ושני בלשים פנו לכיוון הבית כדי לנסות לעצור את הנאשם. הנאשם לא פתח את הדלת והם ירדו למטה. באותה העד, הגיע אבי הנאשם ברכב מרצדס שחור, ירד מהרכב ותקף את ע.ת. 3, בכך שדחף אותו. השוטרים הודיעו לאב - כי הוא עצור. לא היתה סיבה לתקיפה מצדו של האב, פרט לכך, שאמר לשוטרים - "מי אתם שתתקרבו לבן שלי", או ביטוי דומה.

ע.ת. 3 הודיע לאמו של הנאשם - שהיא עצורה.

אבי הנאשם התנגד והשתולל עם רגליו, דחף שוטרים. אבי הנאשם צעק לעבר העד "מוריס תראה מה הם עושים לי, תשמור על אשתי, יש לה בעיות בגב". לדבריו, הנאשם צעק זאת אליו, היות שהם מכירים מהעיר.



בתוך כל המהומה - ירד הנאשם עם אבן, אם כי העד לא ראה אותו זורק את האבן, ואז - השתלטו שוטרים על הנאשם.

במהלך האירוע, שהה העד בסמוך לאמו של הנאשם, אשר צעקה שוב ושוב "תראו מה עושים לבעלי" והעד ניסה למנוע ממנה להיכנס לתגרה.

אחות הנאשם - צעקה וגידפה ועוד אחות קטנה היתה צמודה לאם. האם לא הפסיקה לומר לשוטרים: "אתם חייבים לעזור לבן שלי, הבן שלי מפרנס אותי, בעלי לא מפרנס אותי, הוא בוגד בי".

בחקירתו הנגדית, סיפר העד, כי לא הבחין באלימות שהופעלה מצדה של האם, אם כי - לענין זה, יש לשאול את ע.ת. 3, אשר שהה לצדה.

העד לא ראה את הנאשם מגיע למקום, אלא, הגיע לאחר שרכבו של הנאשם כבר היה במקום.

כשעומת עם כך, שעדים אחרים לא ראו את הנאשם מחזיק באבן, עמד על כך שהוא ראה את הנאשם מחזיק באבן, לדבריו יתכן שהאחרים לא ראו זאת.

ע.ת. 11 - רס"מ דוד אוזן - חוקר בתחנת דימונה - גבה אמרה נוספת מהנאשם (ת/5).

בחקירתו הראשית, סיפר, כי טרם החקירה, נכנס לתא המעצר כדי לקחת את הנאשם לחדר החקירות וכששה בתוך תא המעצר - נקש הנאשם במהירות על דלת תא המעצר, באופן שניתן היה לחשוב, כי העד הוא הנוקש בדלת, כדי שהיומנאי יפתח את דלת תא המעצר. אם כך היה קורה, עלול היה הנאשם לברוח ולכן נאלץ העד להחזיק בו ולאזוק אותו.

במשרד החקירות, ניסה אבי הנאשם לביים תקיפה שלו בכך שנפל לרצפה והחל לומר, שהעד תוקף אותו, למרות שלא תקף אותו. בהמשך, קרא אבי הנאשם לעד "ג'וק שנכנס מחור לחור" ואמר לו "תבדוק מה זה משפחת אוזן" (שם משפחתו של העד).

גם העד התקשר להזמין את אחת מאחיותיו של הנאשם לחקירה בשם בת אל, והיא אמרה לו - שתגיע למחרת.

בחקירתו הנגדית, שלל העד הטענה, כי היה מרוגז על הנאשם וכי חיפש סיבה לתקוף אותו.

כן שלל הטענה, כי תקף את האב.



ע.ת. 12, רס"ב משה שריקר - חוקר נוער בתחנת דימונה של משטרת ישראל, גבה גם הוא אמרה מהנאשם (ת/6), וכן חקר את אחות הנאשם, קטינה כבת 15.

בחקירתו הראשית סיפר, כי הנאשם - סירב לחתום על אמרתו.

בחקירתו הנגדית, אישר, כי הנאשם ביקש למחוק פרט מסוים מאמרתו והעד אכן רשם בקשתו זו באמרה.

העד לא זכר, אם לנאשם היה סד על היד.

בהודעה מאת מח"ש - ת/1, נאמר, כי לאחר בחינת התיק ושקילת נסיבותיו - לא הונחה תשתית עובדתית, כי נעברה עבירה על ידי השוטרים הנלווים ומשכך הוחלט לגנוז את תלונת הנאשם, בעקבות התלונה הנוספת שנגבתה מאבי הנאשם - נפתחה חקירה.

באמרת הנאשם ת/6, לאחר היוועצות בעורך דין, מסר, כי ברכב הסובארו, אשר שייך לאביו - נוהגים אמו, הוא עצמו וכן האב, וכי לאב יש רכב נוסף מסוג מרצדס. הנאשם מסר, כי אינו מסוכסך עם מי מהשוטרים או הפקחים בעיר דימונה.

בנוגע לאירוע נושא האישום הראשון - מסר, כי אינו מכיר את הפקח ע.ת. 2, וכי לא היה אירוע בו סומנו לו שוטרים או פקחים לעצור והוא ברח מהם.

בנוגע לאירוע נושא האישום השני - הכחיש גם כן, כי ברח מהשוטרים. לטענתו, חנה ליד ביתו ועלה לבית. לאחר כ-10 דקות, ירד למטה וראה "מלא שוטרים תוקפים את אמא שלי ואבא שלי ואחותי הקטנה". כן ראה את אביו על הרצפה, כשראש שלו על הרצפה. לדברי הנאשם, רץ לכיוון השוטרים ואז הם אמרו "הנה הוא הנה הוא", הקיפו אותו במעגל והפילו אותו על הרצפה. הבלש ע.ת. 4 הטיח את ראשו בכביש מספר פעמים וכל השוטרים בעטו בו בצלעות וברגליים. הנאשם אמר ל-ע.ת. 7, שיש לו שבר ביד ובתגובה, ע.ת. 4 עיקם את אצבעות ידו ואמר לו: "עכשיו אני אשבור לך את היד". השוטרים הקימו את הנאשם בכח, נתנו לו אגרוף לפנים והכניסו אותו בכח לניידת.

לדברי הנאשם - יש פקח או שוטר שמתנכל לו זמן רב, קרוב לחצי שנה. תמיד מחכה שהוא יצא מהבית ובודק אותו. הנאשם הכחיש, כי תקף את השוטר ע.ת. 4.

כשנשאל מדוע, ששוטרים יתקפו את הוריו ואת אחותו - מסר, כי אינו יודע מדוע תקפו את הוריו. בנוגע לאחותו הקטנה - היא ראתה את הכל ובכתה. ניסתה להזיז את השוטרים מהאם ואז הם דחפו אותה.

כנשאל, אם השוטרים הם שתקפו -מדוע פונו שני שוטרים לבית החולים, השיב, כי הוא לא תקף אף אחד וגם משפחתו



לא תקפה, כך שאם השוטרים נפצעו - "תקפו כל מה שזז, אפילו את עצם".

לדבריו, ידו שבורה והוא לא תקף באמצעות השעון את ע.ת. 4, גם לא נכון שביקש סליחה מספר פעמים ואמר, שעשה טעות. לדבריו, נמנע מלהתייב לחקירה היות שהוא עריק מצה"ל.

באמרת הנאשם ת/3, הוסיף, בנוגע לאירוע נושא האישום השני, כי אכן הבחין ברכב אזרחי שרודף אחריו, באזור המרכז בעיר, אך סבר, כי המדובר בערבים, שהוא מסוכסך עמם, או במשטרה צבאית, היות שהוא עריק ולכן נסע מהמקום לכיוון ביתו.

העד הוסיף עוד, כי לאחר שעלה לבית וירד ממנו, ראה את אמו "מעולפת" ואביו אזוק, כש"שוטרים דופקים לו את הראש בכביש". אחותו הקטנה - מעין - בוכה. לדבריו, כאשר הגיע למטה, רצו אליו "מלא שוטרים", צעקו, "הנה הוא", ונתנו לו "מכות רצח", תוך שהפילו אותו על הרצפה.

ע.ת. 4 דפק את ראשו בכביש מספר פעמים ועיקם לו את האצבעות ביד. כשאמר לו, שיש לו שבר ביד - תפס את שתי האצבעות של היד עם השבר ואמר "עכשיו אני ישבור לו אותם" (כך במקור), כששאר השוטרים -בועטים בו בצלעות. לאחר מכן, אזקו אותו, הרימו אותו בכח ודחפו אותו לניידת, "בכח רב".

לדבריו, לאחר מכן, אינו זוכר מה היה.

לדבריו - נגרמה לו נפיחות בראש.

מכאן ואילך - כשנשאל שאלות כגון אם ידע, ששוטרים רודפים אחריו ותקף את השוטרים - שמר על זכות השתיקה.

בסיום העדות, הוסיף, כי אמו נכה ושוטרים הכו אותה למרות שלא עשתה דבר.

באמרת הנאשם ת/4 - נחקר, בנוגע לאירוע נושא האישום הראשון והכחיש, כליל מעורבותו באירוע, לרבות הטענה, כי ברח מרכבו עם מפתחות הרכב. לטענתו - האירוע המדובר "לא היה ולא נברא".

באמרת הנאשם ת/5 - לאחר שהוצג לו אחד הסרטונים מהסדרה ת/15, בו נראה רכבו חולף בכיכר ברחוב כובשי אילת בדימונה - השיב - כי אינו מזהה דבר בסרטון וכי בכל מקרה - הרכב שנאמר לו, שהוא ניידת משטרתית - היה ללא אור מהבהב והוא "לא סימן לו לעצור ולא כלום". כשהוצג לו סרטון נוסף, טען שוב, כי אין רואים טוב בסרטון וכי יתכן שהרכב המצולם הוא הרכב שלו, אך גם כאן - לא רואים אור מהבהב ולא סימני זיהוי של ניידת.



המוצגים 8/ת - 14/ת - מתעדים נסיונות רבים ושונים לזמן הנאשם לחקירה, בעיקר לאחר האירוע נושא האישום הראשון.

התקליטור 15/ת - מכיל סרטונים, בהם נראה רכבו של הנאשם מצולם במהלך המרדף המתואר באישום השני. יצוין, כי בסרטונים, שאינם רציפים - לא ניתן להבחין בבידור, באורות מהבהבים, אם כי קיימות נקודות מסוימות, בהן קיימים הבזקי אור, אשר לא ברור, אם מקורם בהבהוב האורות, או בהשתקפות של תיאורה חיצונית.

התקליטור 16/ת - מתעד החבלות שנגרמו למעורבים השונים.

עד כאן ראיות התביעה.

הנאשם - ע.ה. 1 - בחר להעיד.

בחקירתו הראשית, הכחיש הנאשם הכחיש כליל מעורבות כלשהי באירוע נושא האישום הראשון.

כן הכחיש, כי נערכו נסיונות כלשהם לזמנו - בעקבות האירוע נושא האישום הראשון.

אשר לאירוע נושא האישום השני - הכחיש נסיונו לברוח עם שוטרים ואף הכחיש שנסע עם אמו באותו היום. לטענתו - נסע ברכב והבחין ברכב אזרחי מסוג קאיה - נוסע מאחוריו "רצוף". בכיכר - עשה סיבוב שלם והמשיך לכיוון ביתו, תוך שנכנס מאחוריו רכב אחר. באותו הזמן לא ראה את רכב הקאיה. לדבריו, החנה את רכבו בחנית ביתו ומשם עלה לבית. אז שמע צעקות מהחניה, לאחר עשר דקות - ירד למטה וראה מלא אנשים כשאביו אזוק על הרצפה ושוטרים "דופקים לו את הראש בכביש". כשהבחינו בו השוטרים צעקו "הנה הוא הנה הוא", מיד החלו לבעוט בו, תוך שמפילים אותו לרצפה. מיד אזקו אותו והשוטר ע.ת. 4 דפק לו את הראש מספר פעמים בכביש. לדבריו, היה לו סד על ידי שמאל, כתוצאה משבר שנגרם מנפילה והשוטר ע.ת. 4 - תפס את אצבעותיו עם הסד והחל לעקם אותם. הנאשם צעק לשוטר ע.ת. 4 שיש לו שבר ביד והוא אמר "עכשיו אני אשבור לך אותה". לאחר מכן - שוטר נוסף, ע.ת. 6, הצמיד אקדח "טייזר" לרקתו, ואמר לו "אני אחשמל אותך יא ב...ה". לאחר מכן - הרימו אותו מהרצפה וזרקו אותו בכח רב לניידת, כאילו הוא חפץ. כל זאת, ארע, לטענתו, למרות שלא התנגד למעצר ומהרגע הראשון - הושיט את ידיו לשוטרים, כדי שיאזקו אותו. לדבריו, למרות שאמו עם "פליטינות בגב" - השוטרים כמעט הרגו אותה, היא התעלפה לאחר שחנקו אותה, שברו לה את הצלעות, חשמלו אותה. לדבריו - ניסו "להפיל תיק" גם על אחותו הקטנה, כבת 15, כאילו היא זרקה אבן על שוטר, דבר שלא היה ולא נברא וגם לה הרביצו. וגם אותה זרקו לניידת בכח. לדבריו, השוטרים ציירו את בני משפחתו כמי שתקפו.

לדבריו - אין אמת בטענה, שהכה באגרופ את ע.ת. 4, באמצעות השעון. השעון היה על ידו והשוטרים תלשו אותו וזרקו אותו על הכביש. לדבריו, אם היה נותן מכה עם השעון, היה שובר עצם והיה צריך להיות סימן של השעון על השוטר



המותקף. לדבריו, הוא שמאלי ויד שמאל שלו היתה עם סד, עם שבר מתאחה.

לדבריו, כאשר החוקר ע.ת. 11 נכנס לתא המעצר להוציא אותו לחקירה - הוא סגר את התא, הדביק אותו (את הנאשם) לקיר, החל להכות בו באגרופים, בצלעות ובבטן, כל זאת כשגם אביו נמצא בתא המעצר וצועק לשוטר - שיעזוב אותו (את הנאשם). לדבריו - החוקר הוציא אותו מתא המעצר וצעק לו "עכשיו אנחנו נרביץ לך". לדבריו - השוטר עשה זאת כדי לגרום לאביו לחשוב שמרביצים לו (לנאשם) ואז אביו יעשה איזה משהו והם יפתחו לו עוד תיק.

מטעמו של הנאשם - הוגשו המסמכים הרפואיים נ/א' 5 - ד' המתעדים את השבר, שנגרם לו, כשהמסמך המוקדם ביותר - נ/א' 5 הוא מתאריך 03/02/14; המסמך נ/ג' 5 הוא הפניה לצילום מתאריך 16/11/14; המסמך נ/ד' 5 הוא מתאריך 18/11/14, שעה 06:38 בבוקר ובו הלן הנאשם על תקיפתו.

בחקירתו הנגדית - אישר הנאשם, כי גדל בעיר דימונה.

לטענתו, אינו מכיר את המושג "שפשף". אף אינו מכיר את השוטרים שהעידו במשפט, אולי ראה שוטר או שניים בעיר.

לדברי העד - הפקח ע.ת. 7 הוא פקח עירוני, אשר בכל פעם שרואה אותו - מתנכל לו ומבקש ממנו להציג רשיונות, ביטוח. לדבריו, ההתנכלות באה היות שנסע ברכב יקר יחסית, בגיל צעיר, אך הוא עבד מגיל צעיר, ביחד עם אביו, והיה לו כסף.

כשנשאל, אם אינו מכיר גם את ע.ת. 3 ו-ע.ת. 4, השיב "אולי בפנים, ראיתי שוטרים בעיר, הם בלשים, בלשים אני לא מכיר". הנאשם עמד על כך, כי אינו מכיר את השוטרים, למרות שלדבריו - בכל פעם עוצרים אותו ומחפשים אותו.

לדבריו - אפשר "להוציא את העבר של השוטרים" ולראות שהם תוקפים סתם אנשים בדימונה והוא אף מכיר אנשים שאותם שוטרים תקפו, יש להם הרבה חברים שאותם שוטרים תקפו אותם ואת משפחותיהם.

לדבריו, ברכב סובארו 4B נוהגים אביו, אמו וגם הוא, בכל פעם - מישהו אחר. בכל פעם שהוא נהג - היו אותם בלשים שתקפו אותו, עוצרים אותו לביקורת.

כשנשאל שוב בנוגע לאירוע נושא האישום הראשון, השיב, כי אינו זוכר אם נסע או לא נסע באותו היום וכי יתכן שנסע ברכב, אך האירוע המתואר - לא היה.

לדבריו, לא נסע מהר ואם אכן נסע מהר - כיצד השוטרים זיהו אותו ברכב, אך הוא לא נוסע מהר "אף פעם".



לדבריו, לא יתכן ששוטרים בקשו מאביו - להודיע לו להתיצב לחקירה ואם זה היה קורה - אביו היה מביא אותו לתחנת המשטרה. העד הכחיש, כי אביו הגיע לאסוף את הרכב, לאחר שהוא ברח מהמקום עם מפתחות הרכב. כשהוצג לו הסרטון מהתקליטור ת/15, בו נראה מקיף את הכיכר פעמיים - השיב, כי אי אפשר לדעת האם מדובר ברכבו, ובכל מקרה - רכב הקאיה שנסע אחריו היה רכב אזרחי, ללא אורות מהבהבים.

כשנשאל - אם העובדה שהסתובב שלושה סיבובים סביב הכיכר, אינה מעידה על כך שניסה לחמוק מהשוטרים, השיב - כי הדבר אינו מוכיח שום דבר; כי הוא ראה רכב עוקב אחריו וכי אינו זוכר את האירוע.

הנאשם עמד על כך, כי היה לבדו ברכב.

הנאשם הכחיש, כי הבחין בשוטר ברכב וסובב את הראש וטען - כי מדובר ב"דמיונות" של הבלש ע.ת. 3. הנאשם הכחיש, כי נסע מהר באותו אירוע וטען, כי נסע במסלול הרגיל בו נוסע בביתו תמיד.

הנאשם הכחיש, כי בלשים דפקו על הדלת בביתו ולדבריו - אם היו דופקים על הדלת - היה פותח אותה.

הנאשם מסר, כי כשירד למטה וראה מספר שוטרים דופקים לאביב את הראש בכביש וכן ראה את אמו מעולפת - פחד ולאחר מכן גם כעס.

הנאשם עמד על כך, כי היה סד על ידו ולטענתו - אם לא רואים זאת בתמונה, נערך "ריטוש" של התמונה במז"פ. הנאשם שלל הטענה, כי השבר שהיה לו ביד, כבר התאחה לגמרי בזמן האירוע.

כשהופנה לתעודות הרפואיות נ/5 ו-נ/5, מהם עולה, כי השבר כבר התאחה, השיב, כי השבר נהיה "גרוע יותר" ועדיין לא התאחה והייתה לו דלקת בגידים. לאחר מכן, שינה טענו והסכים, כי השבר התאחה, אבל טען - כי היתה דלקת וכי אם יקבל מכה - זה עלול להתפרק.

הנאשם עמד על הכחשתו, כי הכה בבלש ע.ת. 4 באמצעות שעון וטען, כי השוטרים שברו את השעון על הרצפה.

הנאשם שב על הכחשתו, בנוגע לטענה, כי ביקש סליחה מהבלש ע.ת. 4.

הנאשם עמד על כך, כי לא הוא ולא מי מבני משפחתו - תקף את השוטרים ולטענתו - אם היו עליהם חבלות - הדבר היה כתוצאה מהמהומה הגדולה שהיתה במקום וייתכן כי הם תקפו האחד את השני. לדבריו הנאשם - היו מספר שכנים שראו את האירוע והם לא הובאו על ידי למח"ש, כי פחדו להעיד.

כשהוצג לו סרטון, בו נראית אמו לאחר האירוע, השיב, כי התעלפה "בחקירה הראשונה" ולאחר מכן - התעלפה בבית



החולים כמה פעמים.

ע.ה.2 - אבי הנאשם מר יוסף אלמליח הכחיש, בחקירתו הראשית, כי הגיע ליטול את הרכב מהמשטרה לאחר האירוע נושא האישום הראשון.

בנוגע לאירוע נושא האירוע השני - טען, כי בתו מעין התקשרה לאמה ואמה מסרה לה, שיש שוטרים ליד הבית ושתבוא. העד הגיע לבית וראה שוטר חונק את רעיתו, כשהיא על הגב והוא שם את ברכו על הרגליים שלה וחונק אותה עם היד. הנאשם אמר לו, בטון תקיף, שהיא אישה חולה ושיעזוב אותה, ישחרר אותה. היא הייתה נסערת והנאשם החזיק אותה. נאשם פנה לשוטר ע.ת.10 ואמר לו, שירגיע את רעיתו. באותו זמן, באו שוטרים מאחורה, אחד מהם ממוצא הודי ועוד אחד בשם אלכס (הכוונה, ככל הנראה, ל-ע.ת.3 ול-ע.ת.7), השוטרים קפצו עליו, נתנו לו "מכות רצח", השכיבו אותו על הרצפה וחשמלו אותו באמצעות אקדח "טייזר" בכתף וברגל, כשהוא אזוק. כשהקימו אותו - ראה את הנאשם אביה והשוטרים קופצים עליו ומכסחים אותו במכות כשהוא כבול ואינו יכול לעשות דבר. גם בתו הקטנה נחבלה. השוטרים זרקו אותם לרכב משטרה.

לדבריו, בניידת צעקו עליו השוטרים שהם "יחסלו את משפחת אלמליח" "משפחת אלמליח נגמרה" והכו אותו בראשו באמצעות מכשיר קשר ואגרופים.

לדבריו, השוטרים הטיחו את ראשו של הנאשם באספלט, למרות שהוא (הנאשם) לא עשה דבר.

לאחר מכן - השוטרים ע.ת.3, ע.ת.4 והשוטר ההודי (הכוונה לע.ת.7) הכניסו אותו לניידת ולקחו אותו לתחנה, שם הכניסו אותו לתוך חדר, כשכולו "מלא דם". העד ביקש מים ולא נתנו לו.

הגיע עו"ד, נתן לו לשתות וצילם אותו ואחרי שהלך - הכניסו אותו לחדר עם החוקר ע.ת.11 ועוד שוטרים. ע.ת.11 בעט לו בברך וחשמל אותו עם אקדח "טייזר". העד החל לצעוק, שהכל מצולם.

לדבריו, אחרי שהמשפחה התלוננה במח"ש - השוטרים תקפו אותו, את אשתו ואת הבנות ותקפו גם את הנאשם. עצרו את כל המשפחה חוץ מהילדה הקטנה ואמרו לה כי היא "הולכת למשפחה אומנת, כי אין לה אבא ואין לה אמא".

לדבריו - כל המשפחה עזבה את דימונה ורק הוא נשאר שם "לבד כמו כלב", אך כעת גם הוא עזב את דימונה.

לדבריו - השוטרים תמיד "חיפשו" את בנו, היו עוצרים אותו סתם וצריך לבדוק את העבר של השוטרים, אשר יחידת מח"ש מחפה עליהם.



לדבריו, השוטרים הפכו אותו לנכה והרסו את כל המשפחה. (אמנם, הוא התגרש מאשתו בעבר, אך הם נותרו בקשר טוב, אך לאחר המקרה - היא עזבה את דימונה).

מטעם העד הוגשו התמונות נ/6 - נ/7, הפניה לבדיקת דימות נ/8, תמונות העד נ/10, ואף הפנתה ההגנה לתמונות העד בתקליטור ת/16.

לדבריו, למרות החבלות שהיו לו - כשהגיע, בליווי השוטר ע.ת.3, לבית החולים - דיבר ע.ת. 3 עם הרופא ברוסית ואז הרופא "דפדף אותו".

העד הכחיש, כי מסר באמרתו, שהיה מודע לכך, שהשוטרים מחפשים את בנו וטען, כי השוטרים הוסיפו זאת בחקירה למרות, שזה לא נאמר.

בחקירתו הנגדית טען, כי יתכן שביתו מעין התקשרה לאמה וייתכן שהאם היא שהתקשרה למעין.

לדבריו, רעיתו נשארה אשתו, למרות שהם גרושים.

לדבריו, אם באמרתו במח"ש לא נרשם שראה שוטר חונק את אשתו - זה משום שהחוקרים רשמו מה שהם רוצים, אך הוא ראה את ע.ת.3 חונק את אשתו "כמו תרנגול". לדבריו, חוקרי מח"ש כלל לא רצו לגבות ממנו עדות ודחו אותו מספר פעמים. כשהופנה לכך, שדווקא הוא זה שלא הגיע, כאשר זמן לחקירה במח"ש השיב, שהדבר אינו זכור לו אך "נניח שכן".

לדבריו, מח"ש סגרו את התיק לשוטרים לא בצדק.

העד עמד על כך, כי לא היה מקרה כלשהו בו הודיע לשוטר כי בנו דרוש לחקירה ואם חתם אמרתו בה מופיעים הדברים - השוטרים כותבים מה שהם רוצים אך הוא לא אמר זאת.

לדבריו, מסיבה זו סירב לחתום על שתי אמרות נוספות. אם הדבר מופיע דווקא באמרה עליה חתם - זה הפרטים שהחוקר ע.ת.8 הוסיף.

לדבריו, גם אם נקב בשמם של שוטרים מסוימים בחקירתו - אינו מכיר אותם, למעט השוטר ע.ת.10, אותו הכיר בתור תושב דימונה, אך לא אישית. לדבריו, ייתכן שנוקב בשמם של שוטרים, למרות שלא מכיר אותם אישית, כשם שנוקב בשמה של התובעת במשפט, ואינו מכיר אותה אישית.



העד הכחיש, כי ביקש מהשוטר ע.ת.10 להחזיק את רעייתו.

העד הכחיש, כי תקף את הבלש ע.ת.3.

העד הכחיש, כי התנגד למעצר.

לדברי העד - הפציעה בראשו נגרמה לו בניידת ולא תוך כ"י מאבק עם השוטרים במגרש החניה.

כשנשאל, כיצד תקף אותו ע.ת.4, אם הוא ישב מקדימה בניידת והעד - מאחורה השיב, כי הסתובב אליו באלכסון ותקף אותו עם מכשיר הקשר.

לבקשת התביעה, הוגש גם מכתב השחרור של העד מהמחלקה לרפואה דחופה - נ/9.

ההגנה הגישה אסופת מסמכים רפואיים נוספת בנוגע לעד - נ/11, וכן תמונות צבעוניות של החבלות, שנגרמו לו - נ/12.

לדבריו, אם בחקירותיו במשטרה - לא נרשם, שחושמל על ידי "טייזר", זה משום שהחוקרים לא רשמו זאת, הם רושמים מה שהם רוצים - אך הוא אמר זאת.

ע.ה.3 - אחות הנאשם קרן אלמליח סיפרה, בחקירתה הראשית, כי כיום אינה עובדת וכי משפחתה נאלצה לעזוב את דימונה ולעבור לעיר נתניה בשל התנכלות בלתי פוסקת מצד משטרת דימונה.

העדה הכחישה את קיומו של האירוע נושא האישום הראשון, במסגרתו נטען, כי הגיעה למקום והתווכחה עם השוטרים. לטענתה - המדובר בעלילת שווא.

ע.ה.4 - מר דוד כליפה, לטענתו - היה שכן של משפחת הנאשם בעת האירוע, למרות שלא הכיר אותם - סיפר בחקירתו הראשית, בנוגע לאירוע נושא האישום השני. לדבריו - ביום המקרה היה בבית, ראה טלוויזיה, שמע צעקות רמות. פתח את החלון וראה מספר ניידות וכמות של שוטרים ואנשים על אזורי "מתנפלים ונותנים מכות על אנשים שהיו על הכביש". העד לא זיהה במי מדובר. הייתה אלימות קשה. היו מספר שוטרים, אותם זיהה בגלל המדים והיו בניהם גם אנשים על אזורי. לשאלה בין מי למי הופעלה אלימות השיב, כי אינו יכול לומר, היות שהיה חושך והוא צפה מהקומה השלישית, אך ראה, כי אנשים במדים וכן אנשים לבושים אזרחית הם נותנים מכות לאנשים שהיו עם הרצפה.

בחקירתו הנגדית סיפר, כי ראה שלושה אנשים על הרצפה שמקבלים מכות. לא יכול היה לזהות את פניהם.



לדבריו, יומיים לאחר המקרה - אחת האחיות או בן משפחה אחר של הנאשם עברו בין הכניסות ושאלו, אם אנשים ראו את המקרה. העד מסר להם שאכן ראה את המקרה.

לדבריו, הגיע לדיון המעצר בזמן שבני המשפחה היו עצורים, אך לא אפשרו לו להעיד. כשנשאל, מדוע לא פנה למשטרת ישראל או למח"ש - לא הייתה לו תשובה. בכל מקרה, איש לא ביקש ממנו להגיע למשטרה או למח"ש למסור עדות.

עד כאן ראיות ההגנה

טענות הצדדים

המאשימה מבקשת, כי בית המשפט יתן אמון בעדי התביעה - אנשי המשטרה והפקח ע.ת. 2.

המאשימה טוענת, כי תוך סיפור המעשה בשני האירועים שבכתב האישום - מחזקים העדים הנוגעים לאירוע נושא האישום הראשון (ע.ת. 2 ו-ע.ת. 5) את העדים בנוגע לאישום השני (ע.ת. 3, ע.ת. 4, ע.ת. 7 ונוספים).

המאשימה טוענת, כי תיעוד החבלות, שנגרמו באירוע למעורבים השונים - מחזק את עדויות השוטרים.

בנוגע לעדותו של ראש משמרת הסיור ע.ת. 9 - טוענת התביעה, כי לאור חלוף הזמן, חלו אי דיוקים מסוימים בסדר התרחשות חלקי האירוע נושא האישום השני המתואר על ידו, אך הדברים החלו להתיישב לאחר רענון זכרונו, ומשהמדובר בעד אחד בלבד המתאר את הדברים בסדר אחר - יש לקבוע, כי הסדר הוא כפי שתיארו העדים האחרים.

אשר לעדותו של השוטר העירוני ע.ת. 10 - מבקשת המאשימה לקבוע, כי מה שראה העד בתור אבן-היה, בעצם, שעונו של הנאשם, באמצעותו הכה בבלש ע.ת. 4.

המאשימה טוענת, כי הבלש ע.ת. 4, כלל לא עומת, בחקירתו הנגדית, עם טענת הנאשם, לפיה פגע בידו במכוון. באותו אופן, לא נחקר איש מעדי התביעה בנוגע להתנהלות, שתוארה על ידי הנאשם, כלפי אחותו הקטנה.

המאשימה טוענת, כי ההגנה לא הביאה את אחות הנאשם ואת אמו להעיד, ללא כל הסבר. ומכאן - אין לקבל טענות הנאשם בנוגע להתנהלות השוטרים כלפיהן.

אשר לטענת הנאשם, כי הותקף בתא המעצר בתחנה - טוענת המאשימה, כי המדובר בגרסה כבושה, שנשמעה,



לראשונה, בעדות הנאשם בבית המשפט ועדי התביעה, לרבות החוקר ע.ת. 11 - לו יוחסה התקיפה - לא נחקרו בנוגע לכך.

לטענת המאשימה - מלמדים המסמכים הרפואיים, כי השבר בידו של הנאשם אוחה כבר בעת האירוע נושא האישום השני ואף אין ראיה, שהיה סד על ידו. כאשר הנאשם אף לא טען, בחקירתו במשטרה, כי יש לו סד על היד ואף אביו לא טען כך בעדותו. כל שהוכח - לשיטתה של המאשימה - הוא כי היתה לנאשם רגישות בידו ונפיחות, לנוכח כך שלא סיים הטיפול הנדרשים בשבר.

אשר לדברי הנאשם, כי השוטרים ניפצו את שעונו על הרצפה - נטען, כי גם זו טענה כבושה אשר לא עלתה בחקירותיו במשטרה.

אשר לגרסת הנאשם - טוענת המאשימה, כי המדובר בגרסאות מתפתחות, שאינן עקביות ואף לוקות בסתירות פנימיות מהותיות.

אשר לעדות האב והאחות - טוענת התביעה, כי המדובר בעדויות מגמתיות.

אשר לעדותו של השכן ע.ה. 4 - נטען, כי המדובר בעדות כבושה, שאין ליתן לה משקל וכי בכל מקרה - העדות אינה סותרת בהכרח את עדויות התביעה.

המאשימה טוענת, כי לאחר שמיעת הראיות, יש לדחות טענת ההגנה בנוגע לאכיפה בררנית.

המאשימה עותרת להרשיע את הנאשם בעובדות ובעבירות שבכתב האישום.

ההגנה טוענת, בכל הנוגע לאירוע נושא האישום הראשון, למחדל חקירתי, הנובע מאי תיעוד פרטי הנוסע שישב לצד הנאשם ברכב ואי גביית גרסתו בנוגע לאירוע. כן נטען, כי לא נערך הליך מסדר זיהוי, במסגרתו עשוי היה השוטיר העירוני ע.ת. 5 לזהות את נהג הרכב, או את הנוסע.

עוד בהקשר לאותו אירוע, טוענת ההגנה, כי לא הוצגו לפני בית המשפט התמונות בהן הוגדר הנאשם כדרוש חקירה, בעקבותיהן זיהה ע.ת. 2 את הנאשם.

ההגנה טוענת לסתירות בעדויות בין העדים לאירוע.

ההגנה טוענת, כי לא הוצגה אסמכתא לשחרור הרכב לידי אבי הנאשם.



ההגנה טוענת, כי היחידה החוקרת לא פעלה לאיסוף תיעוד מצולם לאירוע, ממצלמות העיריה.

מכל המקובץ, טוענת ההגנה, כי נותר ספק לגבי זהות הנוהג ברכב באירוע זה.

אשר לאירוע נושא חלקו הראשון של האישום השני - טוענת ההגנה, כי לא הוצגו די ראיות להוכיח, שהנאשם היה מודע לכך, שנוסעים אחריו שוטרים, כאשר נסעו רכב אזרחי, בשעת חושך. כן לא הובאו ראיות לכך, שהנאשם היה מודע לבקשתם - כי יעצור.

ההגנה טוענת עוד בנוגע לחלקו הראשון של האירוע נושא האישום השני, כי המשך הנסיעה של הנאשם מהווה, בעצם, מחדל ולא פעולה אקטיבית, וככזה - אינו יכול לשמש בסיס להרשעה בעבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, הדורשת הוכחה של כוונה.

אשר לחלקו השני של האישום השני - טוענת ההגנה, כי השוטרים נטו להגזים בתיאור האירוע.

עוד נטען, כי לא היה בידי הנאשם להכות את הבלש ע.ת. 4 סמוך לעינו, אם תקף אותו מאחוריו.

ההגנה טוענת, כי לא ניתן לסמוך על עדותו של ע.ת. 4, לאור מצבו לאחר שהותקף. וכי הוא היחיד המבסס השימוש בשעון לצורך התקיפה.

ההגנה טוענת לסתירות בעדויות השוטרים השונים.

אשר לעדות ראש משמרת הסיור ע.ת. 6 - טוענת ההגנה, כי אין לסמוך על עדותו, מאחר שמסר את מרבית הפרטים רק לאחר ריענון זכרונו מתוך דוח הפעולה שערך.

אשר לעדות ראש משמרת הסיור ע.ת. 9 - טוענת ההגנה, כי סותרת את יתר העדויות וכי לכל היותר מבססת נסיון לתקיפת הבלש ע.ת. 4 ותו לאו.

ההגנה טוענת, כי קיימים הסברים לדברי הנאשם ומבקשת לקבל עדותו.

ההגנה טוענת לנזק ראייתי, שנגרם בשל אי חקירת אזרחים, שהיו עדים לשני האירועים.

ההגנה טוענת, כי יש לקבל טענת הנאשם ובני משפחתו, שהותקפו באלימות על ידי השוטרים, וזאת גם אם לא היה בידי



בני משפחת הנאשם, בייחוד אבי הנאשם - לפרט מי מהשוטרים הכה בו ובאיזה אופן. ההגנה טוענת, כי עדות השכן, ע.ה. 4, תומכת בעדות משפחת הנאשם. בשל כך גם, טוענת ההגנה, כי יש מקום לזיכוי הנאשם גם בשל הטענה של "הגנה מן הצדק", הבאה לידי ביטוי באכיפה בררנית.

דין והכרעה

לאחר שבית המשפט שמע את העדויות, בחן את המוצגים השונים שהוגשו - מוצא לקבל את עדותם של עדי התביעה כמהימנה ומנגד - לדחות, דחיה מוחלטת את גרסאות הנאשם ועדי ההגנה.

לצורך הדיון - תיערך חלוקה של האירועים נושא כתב האישום, כדלקמן:

האירוע נושא כתב האישום הראשון - יוכתר כ-"**האירוע הראשון**"; האירוע נושא חלקו הראשון של פרק העובדות באישום השני, קרי: סעיפים 1 - 3 לאישום השני - יוכתרו כ-"**מחצית הראשונה של האירוע השני**"; האירוע נושא חלקו השני של פרק העובדות באישום השני, קרי: סעיפים 4 - 6 לאישום השני - יוכתרו כ-"**מחצית שניה של האישום השני**".

אשר לאירוע הראשון: קו ההגנה בו נקטה ההגנה, בכל הנוגע לאירוע זה - היה הכחשה גורפת: לא נסע הנאשם כלל ברכב באותה העת (אם כי, בשלבים מאוחרים יותר - חזר בו הנאשם, בחצי פה, מטענה זו); לא ברח מהרכב; לא הגיעה אחותו למקום; לא אסף אביו את הרכב מהשוטרים.

נקיטה בקו הגנה כזה, משמעותה טענה, כי כל הפרטים, שנמסרו על ידי עדי התביעה, בכל הנוגע לאירוע זה - הם דמיון, או יותר נכון - עלילת שווא נגד הנאשם. אין לקבל נייון ההגנה לטעון, כי המדובר בשאלה של זיהוי, שכן, על פי עדויותיהם של ע.ת. 2 ו-ע.ת. 7 - זהות הנאשם היתה ברורה ואף תועד סוג הרכב וחלק ממספרו; כמו כן - זוהתה מי שהגיעה למקום כאחותו וכן זוהה אביו, כך שאין מקום לטענה, שענינה טעות בזיהוי.

יצוין, כי סופו של מעשה מעיד על ראשיתו, כלומר: המוצגים ת/8 עד ת/14, כולם מתעדים נסיונות לאתר הנאשם לאחר האירוע נושא האישום הראשון ועוד בטרם התקיימה המתוארת באישום השני - כמו גם עצם תחילתו של האישום השני, שגם הוא החל בנסיון לעכב את הנאשם - מעידים בבירור, כי הנאשם זוהה, בזמן אמת באישום הראשון, וכי אין המדובר בזיהוי בדיעבד במסגרת עלילה, שנטווחה רק לאחר התקיימה נושא האישום השני. ודוק: נסיונות איתור הנאשם המתועדים באותם מוצגים, הם בימים הסמוכים לאירוע הראשון.

יש ממש בטענת התביעה, כי התנהגות הנאשם באירוע הראשון, דומה להתנהגות המתוארת במחצית הראשונה של האירוע השני וגם בכך יש לחזק את זיהויו.



בית המשפט מקבל כמהימנה את עדות הפקח העירוני ע.ת. 2, כי זיהה את הנאשם על פי תמונות ודיווחים, שהופצו בין השוטרים והפקחים. מעדותם של כלל עדי התביעה עלה, כי זהותו של הנאשם, כמו גם פרטי הרכב בו נהג - היו ידועים, בין היתר, עקב היותו מוכרז כדרוש חקירה וכן לאור התקלויות שונות, שהיו לו עם המשטרה ועם הפקחים, אשר מטבע הדברים, לאור השלב הדיוני בו נאמרו הדברים (טרם הכרעת הדין), לא ניתן היה לפרטן והן נזכרו רק ברמז. לענין זה, אין משמעות לשאלה, האם לנאשם הרשעות קודמות (פלט ההרשעות טרם נחשף לפני בית המשפט), שכן, לא כל מפגש עם רשויות האכיפה מניב הרשעה פלילית.

ודוק: על אף הכחשת הנאשם, עלה מעדותו ומאמרותיו, פעם אחר פעם, וכן מעדות בני המשפחה - כי באותה תקופה היווה מושא למה שהוגדר על ידו כהצקות והטרדות מטעם משטרת ישראל והפקחים העירוניים. ההגנה אינה יכולה לטעון, מחד, כי הנאשם הוצק והוטרד שוב ושוב על ידי הבלשים והשוטרים ומנגד - כי לא הכיר אותם והם לא הכירו אותו. העיר דימונה אינה עיר גדולה וכפי שעלה מדברי כלל עדי התביעה - הדמויות הנוהגות להיתקל בגורמי האכיפה - מוכרות.

אכן, יתכן שהיה על עדי התביעה לתעד זהות יתר הנוכחים באירוע, בעת שברח הנאשם מהרכב, כמו זהות הנוסע הנוסף או בירור מדויק של זהות האחות שהגיעה למקום וכן לתעד מסירת הרכב לאבי הנאשם. אך גם לא נערך תיעוד כאמור (יש לזכור, כי המדובר בפקח ובשוטר עירוני, לא בחוקרים ובלשים האמונים על עריכת תיעוד לצורך הליכים פליליים) - אין בכך כדי לפגוע בזיהוי הוודאי של הנאשם, כפי שעולה מהשתלשלות הראיות.

להניח, כי פקח עירוני שיתף פעולה עם שוטר עירוני, תוך יצירת בדיה מוחלטת ובשל כך גם הופעלו שוטרי הסיור, שוב ושוב בימים שלאחר מכן כדי לאתר הנאשם - היא הנחה מרחיקת לכת, הטעונה ביסוס והסברים, שלא ניתן במקרה דנן.

הוסף לאמור - תיארו עדי התביעה אירוע של תפיסת האקדח ואיום לערוך בו שימוש, עקב החשש, כי הנאשם עומד לדרוס את השוטר העירוני. תיאור כזה - עלול להעמיד השוטר בסיכון ולכלל הפחות - לחייבו למתן הסברים. קשה מאוד להניח, כי שוטר יבדה תיאור כזה, במסגרת אירוע שכולו פרי דמיונו.

בסימו של אירוע זה - ברח הנאשם מהשוטרים, תוך הקנטתם והמדובר בעליל בעובדות המקימות בסיס לעבירה של הפרעה לשוטרים בעת מילוי תפקידם (כפי שהוברר, לפקח העירוני הסמכה, שבעטיה דין הוראה שנותן - כדין הוראה של שוטר ובכל מקרה - היה עמו שוטר, שאף הוא הורה לנאשם לעצור).

אי חקירתה הנגדית של אחות הנאשם - ע.ה. 3 - בנוגע לאירוע זה, היא אמנם מחדל דיוני של התביעה, אך גם בו אין כדי לפגוע במשקל עדויותיהם של עדי התביעה 2 ו-5, אותם מוצא בית המשפט כמהימנות, במלואן.

אשר למחצית הראשונה של האירוע השני - בכל הנוגע לזיהוי הנאשם על ידי הבלשים וכן לזיהוי הבלשים על ידי הנאשם - מקבל בית המשפט כמהימנה את עדויות הבלשים ע.ת. 3, ע.ת. 4, ע.ת. 7 - כי הנאשם הבחין בהם, כשבאו מולו, וכי



היו מוכרים לו. כאמור לעיל, בניתוח האירוע הראשון - מנסה ההגנה להחזיק בחבל בשני קצותיו. מחד - לטעון, כי הנאשם הוטד שוב ושוב על ידי השוטרים ומאידך - לטעון, כי אינו מכיר אותם. בניגוד לטענת ההגנה, אין מניעה להבין, מתוך מפגש עיניים, כי הנאשם זיהה את הבלשים, אך גם אם היה ספק כלשהו בכך - התנהגות הנאשם לאחר אותו מפגש עיניים, קרי: הסטת ראשו לצד; סיבוב הכיכר מספר פעמים (לענין זה, אין חשיבות לשאלה, האם המדובר היה בשניים, שלושה או ארבעה סיבובים. גם שני סיבובים בכיכר, בכביש ראשי המוכר לו היטב, מעידים על שינוי בתכנית הנסיעה ועל מצב בו הנאשם חוכך בדעתו כיצד להימלט מהשוטרים); נסיעה לביתו בדרכים עוקפות; הבריחה מהרכב מיד לאחר חניתו, תוך שאם הנאשם נותרת במקום על מנת להסיח דעתם של השוטרים - כל אלה מלמדים, בבירור, כי הנאשם היה מודע לכך, שכח משטרה דולק אחריו.

עדות הבלשים הנ"ל נתמכת בסרטונים שצולמו על ידי המצלמות העירוניות (מערכת "רואה") שבתקליטור ת/15. לענין זה - גם אם לא ניתן להבחין בבירור בהבהוב אורות - אין בכך כדי לפגוע במהימנות עדי התביעה, שכן הסרטונים אינם מתארים את מלוא מהלך הנסיעה, אלא קטעים קצרים בלבד.

טענות הנאשם, כי סבר - שרודפים אחריו "ערבים" או, לחלופין - משטרה צבאית - מעבר לכך שהמדובר בטענות עובדתיות סותרות, אין להן בסיס ראיתי (ואם סבר, כי רודפת אחריו משטרה צבאית עקב היעדרותו משירות - הרי גם כך עבר עבירה). מכל מקום - הצטברות האירועים ביחד עם המפורט באירוע הראשון; ביחד עם העובדה, שאינה מוכחשת על ידי הנאשם ובני משפחתו, כי ידע, שהוא מבוקש, לכל הפחות בגין היעדרות מהשירות הצבאי שלא כדין - אינה מותירה ספק באשר למודעותו, כי המדובר היה באנשי חוק. לשון אחר: מעשיו של אדם מעידים על מחשבותיו וכוונותיו.

טענתה הנוספת של ההגנה, בנוגע לשאלה - האם התמלאו היסודות הנדרשים לצורך הרשעה בעבירה של הפרעה לשוטרים שלא כדין - אין בה ממש. ראשית - מה שהגדירה ההגנה כמחדל, אינו מחדל, אלא מעשה. הנאשם המשיך בנסיעה לאחר שהבחין בשוטרים, כאשר הבין שמבקשים לעצרו, אחרת לא היה נמלט מהם. המשך הנסיעה הוא מעשה אקטיבי ולא - כפי שניסתה ההגנה לתאר (בכשרון רב) - מחדל מלעצור. וגם אם המדובר היה במחדל - הרי בהתאם להוראות סעיף 18(ב) לחוק העונשין, תשל"ז-1977, שנתוסף בתיקון מס' 39 משנת תשנ"ד - 1994 - מקום בו דורש היסוד העובדתי שבעבירה כלשהי מעשה - הכוונה היא גם למחדל, אלא אם נאמר אחרת. כך שאין מניעה לעבור עבירה של הפרעה לשוטרים בדרך של מחדל. אך כאמור, במקרה דנן - אין המדובר במחדל.

אשר לכוונה - זו נלמדת מעצם התנהגותו של הנאשם ואף מדבריו, מהם עולה, כי ידוע היה לו, שהוא מבוקש.

גם עדותו של הפקח העירוני ע.ת. 2, אשר הוזמן לבית הנאשם מיד לאחר שהנאשם עצר את רכבו וברח לביתו, כדי לאתר את הבית - מחזקים את עדויות הבלשים ע.ת. 3, ע.ת. 4, ע.ת. 7 - אותן מוצא בית המשפט מהימנות.

לאור האמור - מקבל בית המשפט את עדויותיהם של עדי התביעה בנוגע למחצית הראשונה של האירוע השני, אשר מבססות את מלוא יסודות העבירה של הפרעה לשוטרים במילוי תפקידם.



אשר למחצית השניה של האירוע השני - חרף המלל הרב והכמות הרבה של המוצגים שהוגשו מטעמים של שני הצדדים - השאלה המרכזית בה נדרש בית המשפט להכריע, היא - האם תקף הנאשם את הבלש ע.ת. 4 באמצעות אגרוף מלופף בשעון, אשר שימש כנשק קר - מעין אגרוף - ולאחר מכן - המשיך לתקוף אותו באגרופים בראשו, תוך גרימת חבלות; כמו כן, האם מטרת התקיפה היתה להכשיל השוטרים בעבודתם.

לענין זה - מקבל בית המשפט במלואה את עדות הבלש ע.ת. 4, אשר נתמכת בעדויותיהם של יתר השוטרים ואנשי החוק שהיו נוכחים באירוע - ע.ת. 3; ע.ת. 6; ע.ת. 7; ע.ת. 9; ע.ת. 10; כן נתמכת בתיעוד החבלות, המצוי בתקליטור ת/16.

ההגנה התעכבה ארוכות על סתירות בעדויותיהם של השוטרים השונים ואף טענה, כי המדובר בגרסאות שאינן הגיוניות. בית המשפט לא מצא כל סתירה היורדת לשורשו של ענין. יש לזכור, המדובר באירוע רב משתתפים, במסגרתו הותקפו מספר רב של שוטרים, על ידי בני משפחה שונים של הנאשם - לפחות ארבעה בני משפחה, כששניים מהם - משתמשים בנשק קר. באירוע השתתפו כמה כוחות משטרה - בלשים; שוטרים עירוניים; שוטרי סיור; פקח עירוני. כל אחד מאנשי החוק היה עסוק בגזרה אחרת של האירוע והתמודד, בכל שלב, עם בן משפחה אחר של הנאשם ולכן - לא כל אחד היה ממוקד, כל העת, בהשתלשלות הדברים שבין הנאשם לבין הבלש ע.ת. 4. בנוסף, המדובר היה בשעת חושך, כשכל אחד מעדי התביעה עמד במרחק שונה מהנאשם ובזווית שונה מהעדים האחרים.

בכך - יש משום הסבר לשינויים הקלים בתיאורים.

כך, היה בידי הבלש ע.ת. 4 להבחין בשימוש בשעון, כאגרוף, שכן הוא שחש על בשרו את המכה, כשהעדים האחרים - ממרחק גדול יותר - ראו אגרוף, או אבן (ע.ת. 10).

כך, הבחינו חלק מהעדים באגרוף אחד והאחרים - במספר מכות שהכה הנאשם. אך בעל הדבר הוא הבלש ע.ת. 4, שכאמור, חווה את המכות.

בית המשפט מקבל טענת התביעה, בכל הנוגע לעדותו של ע.ת. 9 - כי לאור חלופ הזמן, טעה בסדר האירועים, אך לא במהות האירועים. העד תיאר, באופן מדויק, את אותן סצנות שראו העדים האחרים - גם עם הנאשם וגם עם אביו, אלא שלאורך עדותו ניכר, כי מבלבל בין הנאשם לבין אביו. מכל מקום, מדובר בעדות של סייר, שהגיע בשלב מאוחר יותר של האירוע, ואין בשוני זה כדי לפגוע במשקלן של יתר העדויות.

אשר לטענת ההגנה בנוגע לראש משמרת הסיור ע.ת. 6 - אין בעובדה, כי העד נדרש לרענן זכרונו, כדי לפגוע במהימנות העדות. גם עד זה הגיע בשלב מאוחר, כתגבורת, ולא היה מהדמויות המרכזיות בו. מטרת תיעוד האירועים, בזמן אמת, הוא הקפאת הזכירה שבעבר ואין מניעה לקבל הפרטים שמסר מתוך דוח הפעולה, בוודאי כאשר הם תואמים את התמונה העולה מיתר העדויות שנשמעו.



סתירות בעדויות או בין עדויות אינן מונעות מבית המשפט לקבוע ממצאים על בסיס אותן עדויות. ראו, לענין זה, סעיף 57 **לפקודת הראיות [נוסח חדש]**, תשכ"א - 1961:

סתירות בעדותם של עדים אין בהן, כשלעצמן, כדי למנוע את בית המשפט מקביעת עובדות שלגביהן חלו הסתירות.

עוד ראו, לענין זה, ע.פ. 993/00 **נור נ' מדינת ישראל**, פ"ד נו(6) 205, ע' 233:

הלכה היא, כי קיומן של סתירות כמו גם אי-דיוקים בעדותו של אדם בכלל... אין בהם כשלעצמם כדי לפגום במהימנותה.

... אין לצפות מאדם כי יזכור פרטי אירוע טראומתי כאילו תיעד אותו בזמן אמת... לפיכך השאלה איננה אם קיימים אי-דיוקים ואי-התאמות בפרטים, אלא אם המיקשה כולה היא אמינה, ואם הגרעין הקשה של האירועים והתמונה הכוללת המתקבלת מן העדות והחיזוקים לה מאפשרים מסקנה בדבר אשמת הנאשם מעבר לכל ספק סביר...

כן ראו ע.פ. 2485/00 **פלוני נ' מדינת ישראל**, פ"ד נה (2) 918:

מטיבו של המין האנושי שאין בן-תמותה מכשיר דיוק אוטומטי... לא יפלא, איפוא, שסתירות ואי-דיוקי-לשון שכיחים הם לא רק בדברי עדים שונים, אלה בהשוואה לאלה, כי אם גם בדבריו של עד אחד גופו, בתשובותיו בחקירה הראשית ובחקירה הנגדית, ובהתחשב בדברים אשר בא-כח הצד האחד או הצד האחר משתדלים לשים בפיו (ע"פ 100/55 מאיר נ' היועץ המשפטי [7], בעמ' 1224).

עוד ראו ע.פ. 5636/08 **פלוני נ' מדינת ישראל**:

לא זו, אף זו. כבר נפסק בעבר, כי "דווקא 'זכרון מופלג' של פרטים, אחרי שחלף זמן רב מעת התרחשות האירועים ועד למתן העדות, עלול לפגום במהימנותו של עד" (ע"פ 1258/03 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נח(6), 625, 637 (2004)).

אכן, במקרה דנן, דווקא אותם שינויים קלים בתיאורים של העדים השונים - מחזקים את מהמנותם, שכן, מלמדים, כי לא נערך ניסיון לתאם העדויות וכי כל אחד מאנשי החוק תיאר האירועים מנקודת מבטו.

גם בנוגע לאירוע זה - הציגה ההגנה טענות הפותחות חזית מחלוקת רחבה, כאשר הנאשם ובני משפחתו לא התכחשו, הפעם, לנוכחותם במקום, אך טענו, כי איש מהם לא תקף השוטרים; לא פגע בשוטרים; לא התנגד למעצר באופן כלשהו. אך תיאור זה אינו מתיישב עם העובדות, שכן - הוכח, כי לשוטרים נגרמו חבלות באירוע; הוכח, כי הבלשים נאלצו להזמין מספר תגבורות למקום. טענת הנאשם ואביו, כי השוטרים הם שהרביצו אלה לאלה - היא חסרת כל בסיס



עובדתי או ראייתי, בלשון המעטה.

אשר לתקיפה באמצעות השעון, שהונח על ידו של הנאשם כאגרוף: היחידה החוקרת תפסה השעון, שנשבר מעוצמת המכה ורצועתו נקרעה. טענת הנאשם, כי השוטרים הם ששברו את השעון בכוונה, היא טענה כבושה, שלא הועלתה באמרתיו במשטרה, למרות שלא נמנע מלהתיחס, באמרות אלה, לאלימות שהופעלה נגדו ונגד בני משפחתו, לטענתו. לענין זה, יצוין, כי לו המדובר היה בעלילה - כטענת הנאשם - אין זה מסתבר, כי היה ע.ת. 4 בודה סיפור תקיפה באמצעות שעון, ולא באמצעות נשק קר קונבנציונלי יותר, כגון אבן (כפי שסבר ע.ת. 10 מרחוק), מוט כלשהו או פריטים אחרים המצויים באזורים כגון אלה. המדובר בתיאור מיוחד, שאינו בגדר חזון נפרץ ובכך - ביחד עם תפיסת השעון השבור, יש כדי להוסיף על האותנטיות של דברי ע.ת. 4.

תיאור האופן בו תקף הנאשם את הבלש ע.ת. 4, הגיוני, ותואם את הראיות ואת נסיון החיים. הנאשם ירד מביתו, לאחר ששמע צעקות. בחניה - הבחין בשוטרים, המשתלטים על בני משפחתו, תוך הפעלת כח. הנאשם חפץ לסייע להם ולחלץ את הוריו ואחיותיו מהשוטרים. הנאשם רץ על חומת האבן כדי להגיע אל הבלשים מייתרון גובה - ותקף את הבלש ע.ת. 4. אין כל מניעה לתקוף הבלש באופן בו תואר כל ידי עד התביעה; קרי: מאחוריו. שכן, ניתן להטיח את האגרוף בתנועה של חצי סיבוב, הפוגעת במצחו של המותקף. כמו כן, הזוויות אותן תיארו העדים אינן זוויות מדויקות וגם השתנו במהלך האירוע. כלומר, התיאור לפיו הגיע הנאשם מאחור, תואם גם הגעתו בזווית כלשהי מאחור ולא בדיוק באופן המקביל לבלש.

עולה מהאמור, כי עלה בידי המאשימה לבסס כדבעי את העובדות נושא המחצית השניה של האישום השני.

אשר להרשעה בעבירה בניגוד לסעיף 274 לחוק העונשין, תשל"ז-1977, בשתי החלופות הראשונות שלה - הוכח, כי הנאשם תקף את הבלש ע.ת. 4, במטרה למנוע מהשוטרים לעכב או לעצור את יתר בני משפחתו, כך שמתקיימת החלופה בסעיף קטן (1) לסעיף זה; כן הוכח שימוש בשעון מתכת, כנשק קר, כך שמתקיימת החלופה המנויה בסעיף קטן (2) לסעיף זה.

אשר לטענת ההגנה, בדבר האלימות שהופעלה, כלפי הנאשם ובני משפחתו מצדם של השוטרים - במסגרת טענה של הגנה מן הצדק בדמות אכיפה ברחבי: כאמור, מתחילת ההליך הועלתה טענה זו ובית המשפט קבע, כי לא ניתן להכריע בה, אלא לאחר שמיעת הראיות בהליך העיקרי. שכן, טענה זו - היא ההופכית לטענות שבכתב האישום - כי הנאשם הוא שתקף שוטר.

לאחר שמיעת הראיות - מוצא בית המשפט, כי הכח שהופעל על ידי השוטרים באירוע, היה כח סביר ומוצדק. עולה מהראיות, כי מי מהשוטרים לא שש להשתמש באלימות. כך, פעלו השוטרים להרחיק את אחותו הקטנה של הנאשם, לבל תסתבך באירוע. כך, פעל ע.ת. 3 ופעלו גם אחרים - למנוע מהורי הנאשם להתערב, במטרה, כי לא יסתבכו באירוע. הוכח בראיות, כי הן הוריו של הנאשם והן אחת מאחיותיו תקפו השוטרים, כשהאחות - תקפה שוטר באמצעות אבן. אמו של הנאשם גרמה חבלות לשוטר ע.ת. 3, כפי העולה מהתעודה הרפואית ת/7.



אשר לחבלות שנגרמו לנאשם ולאביו - מי שתוקף שוטרים ומתנגד בפראות למעצר - עלול להיפגע, כאשר מופעל כח במטרה לרסנו.

עלה מהעדויות שנשמעו, כי אבי הנאשם הוא אדם בעל חוזק פיסי יוצא דופן, שנדרשו מספר רב של שוטרים כדי לרסנו ולהשתלט עליו ובמסגרת זו - היה צורך להפילו ארצה (כמו גם את הנאשם). נפילה זו יש בה כדי להסביר את החבלות שנגרמו.

התרשמות בית המשפט משלושת בני משפחת הנאשם שהעידו לפניו - הנאשם עצמו, אביו ע.ה. 2 ואחותו ע.ה. 3 היא, כי לא העידו אמת, וזאת - בלשון המעטה. עדויותיהם היו מתפתחות וניכרה בהם מגמתיות של ממש כדי להשחיר את פני השוטרים. שלושת אלה לא נרתעו להפגין בבית המשפט עזות מצח של ממש, ואם כך בבית המשפט - אין קושי לקבל את עדויות השוטרים, בנוגע ליחס בני המשפחה כלפיהם. כל בני המשפחה הפגינו עוינות קשה ומושרשת כלפי גורמי אכיפת החוק וגם ענין זה מתאים לתיאורים, שנשמעו מפי עדי התביעה.

חלק מהאירועים, שנמסרו על ידי שלושת בני משפחה אלה - סותרים לחלוטין את הראיות שהוצגו. וחלק אחר - הם פרטים כבושים, שלא נמסרו בעבר, כאשר גרסתם הלכה והתפתחה.

אותות אי האמת בדבריהם של עדים אלה - רבים.

אשר לשכן ע.ה. 4 - המדובר בעדות כבושה, שאין הסבר, מדוע לא נמסרה לגורמי החקירה או למח"ש בסמוך לאירועים (יצוין, כי עלה מהראיות, שבני המשפחה הם אנשים אסרטיביים העומדים על טענותיהם וסביר, כי לו היה ידוע להם, בסמוך לאירועים שקיים עד התומך בדבריהם - היו טורחים לקשר בינו לבין גורמי החקירה). ודוק: ע.ה. 2, אבי הנאשם, אף מסר, כי ביקש מהעד ללכת למח"ש, בעוד שהעד עצמו - שלל טענה זו. כך שאין בנמצא הסבר מניח את הדעת לכבישת התלונה. מכל מקום - עד זה מסר, כי לא יכול היה לזהות מהמקום בו צפה באירוע, את פני האנשים המתעמתים ואין בתיאורים שמסר כדי לסתור את דבריהם של עדי התביעה.

אשר לטענות בנוגע לתקיפת הנאשם או אביו בתחנת המשטרה - המדובר בעדויות כבושות ומתפתחות, שבית המשפט אינו מוצא להן כל בסיס.

לסיכום ענין זה - מוצא בית המשפט, כי השוטרים פעלו כדין וכמצופה, תוך חתירה למילוי משימתם למעצר הנאשם והבאתו לחקירה מצד אחד, מנגד - נסיון להימנע ככל הניתן, מהפעלת כח, כל עוד אינו נדרש. וכאשר נדרשה הפעלת כח - הופעל כח סביר. מנגד - משפחת הנאשם - הוא עצמו, אביו, אמו ואחיותיו - הפריעו לפעולות השוטרים וחלק מבני המשפחה, למעט אחת האחיות, אף הפעילו כח משולח רסן כלפי השוטרים תוך תקיפתם באלימות קשה; נסיון בלתי פוסק להפריע לפעילותם; גידופים והתרסות כלפיהם. מכאן - כי אין כל בסיס לטענת ההגנה בדבר אכיפה בדרנית וההיפך הוא הנכון - חסד עשתה המאשימה עם משפחת הנאשם - בכך שלא הועמדו לדין גם יתר בני המשפחה, שהיו נוכחים באירוע.



סוף דבר - מרשיע בית המשפט את הנאשם בכל העובדות והעבירות המיוחסות לו בכתב האישום המתוקן.

ניתנה היום, כ"ה אלול תשע"ט, 25 ספטמבר 2019, במעמד הצדדים.